

mallorca socialista

Edita: PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (P.S.I.)
Nº 7 - Nvbre. 1978 -- Dip. Legal PM 511-77 -- Redacció: C/ Temple, 7 - Ciutat -- Preu: 25 pts.

COHERÈNCIA

Tot al llarg d'aquestes setmanes hi ha hagut algun intent de desestabilitzar el partit, fent crítiques totalment alienes a la realitat i fent de la crònica política una salsa de remors falsos. El Partit Socialista de Mallorca (P.S.I.) n'era ben conscient que a un moment o a l'altre sorgirien crítiques malsanes a la nostra política racional i coherent amb els principis del nostre socialisme autogestionari, del nostre nacionalisme, de la nostra democràcia de base. I precisament és a cada una de les nostres decisions, a cada una de les nostres actuacions polítiques, allà on demostram i ratificam el nostre espai polític ben definit.

En aquests moments, a tot arreu de l'Estat Espanyol, la política gira entorn al tema constitucional, i el P.S.M. (P.S.I.) també ha debatut intensament el tema i ja ha manifestat la seva opinió al respecte. L'abstenció al referèndum constitucional és una prova més de la nostra coherència en la defensa del socialisme autogestionari, del nacionalisme i de la democràcia de base. Fruit d'aquest debat ha sorgit una postura totalment conseqüent i que ens lliga necessàriament a tots els partits autòctons de les nacions de l'Estat Espanyol, com el Partit Nacionalista Base, Front Nacional de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Socialista Galleg...

En el cas concret de Mallorca convocarem totes les forces polítiques, sindicals i culturals a fi d'estudiar la manera més adient per a fer una manifestació totalment unitària en defensa de la recuperació dels nostres drets nacionals. Lamentablement ens vàrem haver de retirar de la Diada, perquè participant-hi entràvem en contradicció amb els nostres principis. I un partit polític conseqüent no s'ho pot permetre. Circumscriure la Diada a un àmbit exclusivament constitucional ens obliga a no participar-hi.

Qualcú també ha criticat la nostra porta oberta, i se li ha de recordar que el partit està obert democràticament dins els nostres principis. ¿Com no hauria d'estar obert als lluitadors socialistes i nacionalistes de Mallorca? Es així que en aquests moments hi ha un procés de convergència amb un Col·lectiu Socialista i Nacionalista, amb qui ens uneix en primer lloc tota una sèrie de punts fonamentals, coincidents amb els nostres principis fonamentals de la política a Mallorca i per Mallorca. El partit creix i es reforça, quasi bé com a excepció dins Mallorca. Està ben clar que no entram en cap contradicció respecte a la nostra dinàmica i actuació política.

"Mallorca Socialista", la revista de l'esquerra mallorquina s'està potenciant amb força. Anam cap als 3.000 subscriptors. No és gens un mal número per a una publicació d'àmbit il·lenc, socialista i nacionalista, de divulgació d'aquests principis, quan de tots és ben coneguda la crisi dels mitjans de divulgació, especialment de Partits Polítics.

De ben segur al IV Congrés es ratificarà la nostra coherència en l'actitud política a Mallorca i per Mallorca.

IV CONGRÉS

Cal informar de la preparació del IV CONGRÉS DEL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (P.S.I.) a celebrar durant els dies 15, 16 i 17 de Desembre, on es debatran 16 ponències que fan referència a Socialisme, Anàlisi Política, Nacionalisme, Sindicalisme, Política Municipal, Economia, Pàgines, Cultura, Sanitat, Ordenació del Territori, Dona, Joventut, Emigració/Immigració, Marginalitat i Premsa i Propaganda. D'aquesta treballada sorgeixen les línies mestres a seguir i les diferents actuacions concretes a realitzar, així com la nova organització.

Els dies 17 - 18 - 19

XIRINACS

TRES MÍTINGS DEL PSM - PSI
a Ciutat, Manacor i Inca

inf. pàg. 3

TROBADA NACIONALISTA

El diumenge 15 d'octubre el nostre partit va celebrar una Trobada Nacionalista al Puig de Santa Magdalena d'Inca. Feia un sol esplèndid després d'una setmana de vent i tempesta. L'objectiu de la trobada era que els nacionalistes —especialment els del nostre partit— poguessin conèixer, divertir-se i recordar conjuntament que la lluita reivindicativa pel recobriment de les llibertats nacionals de Mallorca encara continua i que, a més a més, ha d'intensificar-se.

A primeres hores del dematí començaren a arribar els militants del partit que havien de preparar l'acte: ocuparen un lloc del Puig i el delimitaren amb senyeres quadrades, col·locaren els altaveus, instal·laren una taula de venda de llibres i de materials del partit... La música popular del nostre País i de les classes obreres del món començà a sonar. Una bota de vi negre i enfilalls de botifarrons estaven preparats per ajudar a recobrar forces a qui ho hagués de necessitar.

Llavors, devers les dotze, començà la festa. Hi hagué corregudes de sacs per a totes les edats. Un parell de bergantells ja ben granats se disputaren el pollastre i les al·lotes s'arromangaren de valent per encalçar el conill. Els nins i nines menjaren caramels i, els qui tingueren les cames més lleugeres, guanyaren volums de rondalles mallorquines. Després se feren unes quantes estirades de corda, i així els nacionalistes pogueren fer salut

al mateix temps que reien. L'animació tot el temps fou molt gran.

Haviem arribat a l'hora del dinar. La gent, formant grups, s'escampà pel bosc i cadascú s'omplí el gavatx amb allò que havia duit. Els nins i nines passejaven uns globus de colors que el partit havia repartit. Aleshores fou quan se n'anà cap al cel una senyera estirada per globus plena de gas. Era una salutació nacionalista que el PSM enviava a tota Mallorca. (Cont. en las pàgs. 6-7).

**S'HAN CARREGAT
LA DIADA**

pàg. 2

DE L'ONZE DE SETEMBRE AL NOU D'OCTUBRE

Per Josep Maria LLOMPART

En parlar de segons quines coses és molt convenient prendre precaucions: vacunar-se d'alguna manera contra l'entusiasme i la retòrica. Més que més, si encara us sentiu a la pell l'esgarripança d'un espectacle com el que oferia diumenge dia 8 d'octubre, al migdia, la plaça de bous de la ciutat de València: aqueixa diada memorable que algú ha encertat a qualificar de transparent, popular i gloriosa. Cal que assumim, doncs, una certa prudència.

No tractaré, per altra banda, de fer una valoració política dels actes, convergents en plantejament i en esperit, celebrats dia 10 de setembre al Fossar de les Moreres, a l'ombra del gòtic barceloní de Santa Maria del Mar, i, vint-i-vuit dies després, gairebé com un rept, en el cor mateix de les posicions, aparentment inexpugnables, del búnquer-barraqueta valenciana. Hom ha dit que signifiquen el toc d'atenció del poble, serenament radicalitzat, als partits parlamentaris, a la política de consens i als organismes de govern. El contrast entre l'entusiasme de la germació aplegada el matí del 10 de setembre al Fossar de les Moreres i la relativa fredor de la manifestació "oficial" de l'endemà, és un fet ben patent. I no en parlem del contrast entre les grotesques, tronadissimes i minoritàries cerimònies del búnquer-barraqueta, comparades amb la formi-

dable afirmació nacional de la plaça de bous. Potser hi hauríem de veure un inici de retorn a la dicotomia país "oficial"-país real, que fóra perillós no tractar de corregir. Caldria que els partits majoritaris ho prenguessin en consideració i ho analitzassin.

No és que aquesta, emperò, la qüestió que ara m'interessa debatre. Només pretenc, amb presses i amb una emoció encara difícilment reprimible, donar fe, com a testimoni presencial de l'eclosió a plena llum d'un nacionalisme puixant, que apunta, indeturable, cap al futur. Una evidència que haurà deixat glaçada la senyoreta Consuelo Reyna, insigne directora de *Las Provincias*. Aquella que diu que no té por de "la frialdad de los números".

A la gent li agrada manejar-ne, de xifres. Quantes persones hi havia congregades en el Fossar de les Moreres? Quantes se n'aplegaren a la plaça de bous de Va-

lència? Tant se val: en un i altre indret fórem legió. S'ha dit que els catalans —que van molt vius— han triat per a les concentracions nacionalistes un envtricoll de plaques, plaquetes, carrers i carrerons, que sempre semblen plens i que fan impossible el càlcul. Uns deien que érem uns quants més que l'any passat, altres sospitaven que érem alguns menys. Això significa que érem, si fa no fa, els mateixos.

Els valencians, en canvi, varen jugar molt fort i molt net. A tot o res, a vida o mort gairebé. Perquè l'aforament d'una plaça de braus és una dada coneguda, i no cobrir aquest aforament podia significar un cop duríssim per al nacionalisme en el País Valencià. Confés que, tots plegats, tremolàvem.

A poc a poc, emperò, la diada esdevenia lluminosa. Un quart d'hora abans de començar l'acte, la plaça era plena. I seguia entrant una riuada de gent que s'empenyia, que forçava portes, que botava reixes, que s'enfilava als llocs més inversemblants. Diuen que, ocupant també l'arena, a la plaça de bous de València hi cabien trenta mil persones. A les onze i mitja en punt, l'arena era totalment ocupada. Aleshores es va produir un fet emocionant. Sense cap motiu que ho justificàs, tota la plaça esclatà en una ovació immensa i milers de senyeres —ni una sola "paternina"!— voleïaren en senyal de victòria. El poble valencià s'aplaudia a ell mateix.

Els oradors, és clar, fèrem la demagogia escaient. ¿A quin altre to podíem acollir-nos davant aquell espectacle? Patxi Letamendia enfervoritzava el públic, Xirinaes deia les coses clares i pel seu nom: "S'equi-

voquen els catalans quan diuen que Catalunya és una nació; Catalunya és un país, això que els castellans diuen una *región*; la nació som els tres països plegats!". I trenta mil ciutadans del País Valencià vitorejaren els Països Catalans. La plaça s'escalfava a nivell de festa. "Al Tall", "Els Pavesos", Quico Pi de la Serra, les danses guerres dels Ports de Morella, la *Moixeranga d'Algemesi* escoltada a peu dret enmig d'un silenci impressionant... Quan entre un devesall de globus de color, serpentes i confetti, "Els Pavesos" acabaven la seva actuació, esclatà un dels artefactes col·locats pels "fatxes". Ningú no en va fer cas.

Tornant, a la nit, de la concentració davant el palau de la Generalitat, on s'havien reunit uns quinze mil persones —no cent-cinquanta mil, com asseguren les dades oficials, afegint, segurament per error, un zero—, amb majoria de nacionalistes i xiulada homèrica al president Albiñana, ens topàrem amb dotze individus —ni un més ni un menys— que, presidits per un guio de la Falange i per una atrocinada pancarta que deia "Por la unidad de España", avançaven de pressa i amb retard cap a la Plaça de la Verge. Ningú no en feia cas.

El naixement d'una nació. Heus aquí que el títol del film de Griffith em venia obsessivament a la memòria mentre el poble valencià clamava als quatre vents la seva presència i la seva veritat. Pensava que per ventura, enmig de tantes desgràcies, hauríem tingut el privilegi d'assistir al començament d'un d'aquests processos que condueixen al naixement d'una nació. Un procés llarg, difícil, ple de contradiccions, de tensions i de traumes, a estones penós, a estones gloriós. Sempre voltat, emperò, de la pura claror que il·lumina el camí cap a l'alliberament dels pobles i de la classe treballadora. Potser cap de nosaltres no en veurà consumada la fi; però almenys hauríem tingut el goig de contemplar com es perfilava, cada cop més neta, la punta de llança avançant, invencible i segura, cap al demà.

S'HAN CARREGAT LA DIADA

El Partit Socialista de Mallorca, l'únic partit no dependent de directrius polítiques estatals i —per tant— l'únic partit veritablement nacionalista que existeix a Mallorca, va convocar el passat setembre totes les forces polítiques, sindicals i culturals que, l'any passat, participaren a la Diada del 29 d'Octubre.

L'objectiu era continuar la tradició d'aquell 29 d'octubre, que havia suposat una fita de singular importància en la lluita dels mallorquins pel seu autogovern.

Sabíem les dificultats que compor-

tava fer una Diada d'aquest tipus amb partits d'àmbit estatal, però teníem la ferma convicció que —en l'actual situació política— era necessària una mobilització massiva i el més unitària possible de cara a l'autonomia.

L'objectiu d'aquesta postura —que ningú pot negar que sigui la més constructiva per a Mallorca— ha estat desbaratat, a darrera hora, pels partits, que, suposadament, més clar tenen el que significa la política constructiva i el realisme polític.

La proposta del P.C.I.B. i CC.OO. d'emmarcar les reivindicacions autonòmiques del poble mallorquí dins els límits imposats per la Constitució, suposava —i d'això n'eren ben conscients tant el P.C.I.B. i CC.OO. com el P.S.O.E., l'U.C.D. i el P.T.I.— el trencament de l'esperit unitari de la Diada.

No tan sols perquè amb això obligaven a retirar-se de la convocatòria els partits que —com el PSM (PSI)— demanen pel nostre poble un marc més ample de llibertats del que assenyala la Constitució, sinó també perquè obliguen a definir-se sobre la Constitució entitats que —per l'heterogeneïtat dels seus membres— es veuen impossibilitades de fer-ho: Obra Cultural Balear, Associacions de Veïnats, etc.

El tema constitucional era perfectament ignorable "com ho fou a Catalunya el passat 11 de setembre", però aquí pareix que tant P.C.I.B., CC.OO., P.S.O.E., U.C.D. etc. volen ésser més papistes que el Papa i que el que no s'atreveixen a fer a Catalunya han volgut fer-ho a Mallorca. Trista postura és la dels que, per poder aprofitar la Diada per fer política de partit i propaganda per al Referèndum, no han dubtat en trencar la possibilitat que existia de repetir enguany a Mallorca una altra edició del passat 29 d'octubre.

SUSCRIVIU-VOS
A UNA REVISTA AL SERVEI
DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

lluc

Apartat 619

PALMA DE MALLORCA

XIRINACS AMB EL PSM-PSI

Els propers dies 17, 18 i 19 de novembre, Lluís Mª Xirinacs vendrà a Mallorca per participar a tres mitjans organitzats pel Partit Socialista de Mallorca (PSI).

Lluís Mª Xirinacs és un home prou conegut des dels temps de la Dictadura per la seva lluita constant contra la injustícia i l'opressió.

L'arribada de les llibertats democràtiques ha trobat En Xirinacs amb la mateixa serenitat i fermesa que l'havia caracteritzat els anys anteriors.

Es per això probablement, que Xirinacs ha pogut continuar parlant clar i (de vegades català) des del seu escó al Senat.

Aquest saber parlar clar i la lluita constant d'En Xirinacs

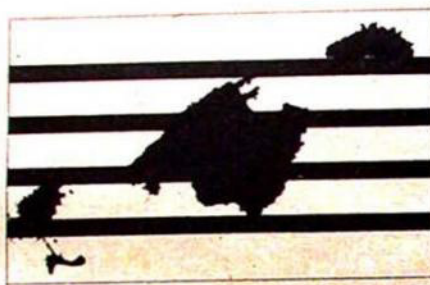
pel socialisme autogestionari i el nacionalisme dels Països Catalans, són els motius fonamentals pels quals el PSM (PSI) ha convidat als seus mitjans aquesta figura singular del nacionalisme progressista al nostre país.

El programa dels actes és el següent:

CIUTAT. Dia 17, a l'Escola Graduada (Sotó d'Actes). Parlaran: En Climent Garau, En Jaume Obrador, En Sebastià Serra i En Lluís Maria Xirinacs.

MANACOR. Dia 18, al Palau d'Exposicions. Hi parlaran: En Jaume Santandreu, Na Maria Duran, En Pere Miralles, En Biel Oliver i En Lluís Maria Xirinacs.

INCA. Dia 19, al Cinema "Novedades". Hi parlaran: En Pere Torres, En Jaume Armengol i En Lluís Maria Xirinacs.

crònica política

Llorenç Capellà

...Hi havia un rei que pelava faves i li queien les baves dins un ribell. A Mallorca no hi ha cap rei, però tenim un predestinat que realment imagina que a tot el poble li cauen les baves dins un ribell, perquè després d'estar-se els quaranta anys de franquisme dins la lloriguera, surt amb els mostatxos arrelats i s'erigeix en el defensor dels mallorquins enfront de l'imperialisme català. El nou polític i filòleg s'anomena Jaume Martorell i ha posat la primera pedra del conegut "Centro Cultural Mallorquín". Esperem que no posi la darrera. La darrera té dret a posar-la el poble i si comprèn l'engany idiomàtic que se li pretén fer és capaç de posar-la a cop de fons. Jaume Martorell i el seu mallorquisme blau han constituït una autèntica notícia política, però que tan sols s'ha vist recolzada espiritualment per un altre home blau—blau, blau, com el peix blau— anomenat Gabriel Sampol, que exerceix de President de la Diputació en pau descanant. Ambdós s'han posat dempeus per defensar nos del catalanisme, sense que ningú no els hagués demanat ajuda. És veu que el feixisme és així de quixotes. El trentisme tampoc ningú no els va cridar i en canvi volgueren salvar-nos fort i no et moguis. Ara altra volta toquen a les nostres portes intentant beneficiar-se de l'obscurantisme cultural imposat per la Dictadura, per tal de dividir el poble de Les Illes. Tanmateix no ho aconseguiran. Sense un garrot a la mà les seves elucubracions pseudocientífiques tenen poc pes. Jeroni Albertí, a Barcelona, ha tancat momentàniament la qüestió. L'idioma de Les Illes és el català, ha dit. Just. Ja n'hem parlat prou. Sols ens queda demanar a la Conselleria de Cultura que reparteixi precisament cultura per carrers i cafès, per camps d'esports i sales de festa, talment com si fos confetti, vejam si aconseguim que el poble pugui conèixer d'una sola ullada, qui intenta defensar els seus interessos i qui intenta manipular els seus sentiments, sota la creença de fornir-lo "de un lugar de destino en lo universal".

Potser que l'activitat política de les darreres setmanes es concretitzi en el viatge que ha realitzat a Catalunya Jeroni Albertí. La seva importància és innegable, perquè haurà ajudat a potenciar la imatge de les nostres institucions, a la vegada que s'hauran enfortit uns lligams amb el Principat que per força es plasmaran en una cooperació dels dos governs. A la llarga tot el poble de Les Illes se'n beneficiarà. En canvi a la curta... A la curta qui treu benefici polític del bon enteniment Generalitat-Consell General Interinsular? La resposta no s'ha de pensar gaire: UCD i en menor escala el PSOE, que veuen així enfortida la seva representativitat moral de cara a la convocatòria de la Diada, després d'haver arraconat d'una colzada els partits no parlamentaris dotats d'una puresa nacionalista molt superior a la seva. UCD aconseguirà més fruits del viatge. Per les matances UCD pot enviar un bon present a Tarradellas, perquè li ha ajudat a aconseguir allò que tenia vetat: credibilitat nacionalista entre una classe mitjana que li volia donar suport, però que se sentia incòmoda quan l'acusaven d'espanyolisme. I sobretot li ha permès gaudir d'un ampli espai polític que segurament aprofitarà per consolidar un partit interclassista, capaç d'aglutinar, sota el reialme d'un nacionalisme que es mou dins els límits de la Constitució Espanyola, un component social diversificat. Tinguem un compte que UCD triga a definir-se socialment, tot i que és conscient que amb la seva postura causa preocupacions a un empresari que li dona suport el 15-J a condició que posis els obrers formats i en taringa. Imagin que la UCD il·lenca ha pres mostra d'allò que pretengué ser la Unió Autonomista de Mèl·la, avortada tot just quan acabava de configurar-se. Potser sigui aquesta una afirmació una mica arriscada. En tot cas l'actuació actual dels ucedés és sense dubte

infantil... es les municipals però, tenen un escoll mal de botar sense fer-se cap nafra: fer política de partit centre-dreta. Veurem com se'n sortiran.

Es clar que tant UCD com els altres partits, primer han de sortir amb bon peu d'aquest embull monumental que suposa la convocatòria de la Diada Nacionalista. Quan escric aquestes ratlles ignoro si es durà o no a terme. Encara que tal volta seria millor ajornar-la, perquè entre un partit i l'altre han acabat per esvaïr l'ànim de la gent. Què voleu? Al alguns partits els ha tornat pegar la deria d'espanyolitzar i quan es posen així, millor deixar-los sols que toquin castanyetes fins que s'esbravin. Berbes a part, cal dir que el fet d'aplaudir com a mallorquins la Constitució Espanyola no acaba de ser correcte. Admet que l'aprovació de la Constitució pot evitar el risc que ens assagin la bota per les anques cosa va ocórrer fa quaranta anys, però d'això a la possibilitat que el poble mallorquí es pugui sentir satisfet... Una Constitució que en nom de la democràcia ens declara ciutadans de tercera fila, que ens nega els nostres drets nacionals, que ens imposa un idioma aliè, mai no es pot convertir en senyera de les nostres reivindicacions de llibertat. Sens dubte la postura més adient era aquella que proposava esborrar de la diada qualsevol referència a la Constitució, perquè així s'evitava ferir susceptibilitats. Però Mallorca és una terra políticament desvalguda i d'encà que s'establís línia telefònica amb Madrid encara ho és més. Param massa temps l'orella al telèfon i confonem massa coses. Jugat al possibilisme no vol dir jugar a l'engany. Ningú no ignora la importància estratègica que suposa aprofitar tots els resquills

que deixa sense cloure la nova situació política per fer política d'esquerres i nacionalista, però a bona part dels polítics del país potser els estigui fent falta la grandesa d'espiritualitat necessària que els permeti aprofitar totes les possibilitats, sense que públicament pateixi la credibilitat de les idees que defensen. Aquestes idees, sense adonar-se'n, les estan creuant com un coet de guerra. Imatges altra volta en el mateix punt: una cosa és fer campanya contra la Constitució Espanyola que possiblement suposaria un esforç inútil i que, cas de sorgir efecte, produiria un impasse polític a nivell d'Estat i del qual les esquerres en sortirien batudes, i l'altra és pretendre que el poble mallorquí pugui alçar la bandera de l'Estatut (és a dir: el primer vehicle per a la recuperació de la seva llibertat) donant suport a la Constitució Espanyola (és a dir: a l'últim vehicle que s'encarrega de mediatitzar-la). Vull imaginar que aquesta contradicció es produeix perquè no s'han aclarit a nivell de partits ni els límits de la nostra nacionalitat ni el contingut de l'assumpció d'aquesta paraula comporta. Si crearem així, suposaria pensar que bona part de les forces polítiques il·lenques, estan convençudes que tot el poble encara pel faves mentre li cauen les baves dins un ribell. I al·lucino jo no ho vull pensar.

LLLORENÇ CAPELLÀ

Publicacions de l'Editorial Moll per a l'ensenyança de la llengua de les nostres illes:

Promptuari d'Ortografia.

La llengua de las Baleares, 1.

La llengua de las Baleares, 2.

La llengua de las Baleares explicada a las personas de habla castellana.

Gramàtica Catalana referida especialment a les illes Balears.

Exercicis de Gramàtica.

L'home per la paraula.

Diccionari Castellà-Català

Diccionari Català-Castellà.

Francesc de B. Moll:

Aina Moll: A, Bé, Cé, sa pastera ja la sé. (Per a infants de curs preescolar).

Joan Coromines: El que s'ha de saber de la llengua catalana.

R. L. Ninyoles: Idioma i prejudici.

Jaume Oliver: Escola i societat.

Diversos autors: Polèmica den Pep Gonella.

Diversos autors: L'educació a Mallorca.

Distribució: LLIBRES MALLORCA. Carrer den Fortuny, 5. Palma de Mallorca.

EUSKADI:

Vigència d'una homilia

Era l'any 1973. El País Basc sofria més que cap altre poble, la tirania del franquisme. Parlar l'euskara era quasi un delictu i la ikurriña havia d'onejar clandestinament. Les forces de repressió torturaven els patriotes. I enmig d'aquest genocidi s'alçà la veu d'un cristià: la de monsenyor Añoveros, que en una valenta homilia denunciava l'opressió dels pobles no castellans. Vegem-ne uns paràgrafs.

"S'ha de dir clarament que tot quant es faci per reprimir la vitalitat de les minories ètniques, viola greument els deures de la Justícia". "(...) que els governants es consagrin a promoure amb eficàcia els valors humans de les dites minories, especialment pel que fa referència a la seva llengua, cultura i tradicions".

"Ric o pobre, cada país posseeix una civilització rebuda dels seus avantpassats: institucions exigides per la vida terrena i manifestacions superiors (artístiques, intel·lectuals...) de la vida de l'esperit. Mentre aquesta contingui veritables valors humans, seria un greu error sacrificar-la".

"El dret dels pobles a conservar la seva identitat inclou també la facultat d'estar dotats d'una organització so-

cio-política que protegeixi i promogui la seva justa llibertat i la seva personalitat col·lectiva".

"El poble basc té unes característiques pròpies de tipus cultural i espiritual entre les quals destaca la seva llengua mil·lenària. Aquestes senyes peculiars li donen una personalitat específica dins el conjunt de pobles que formen l'estat espanyol actual".

A tres anys de la mort del dictador, el poble basc encara no ha recuperat els seus furs. No té autonomia sinó una preautonomia teòrica ja que el Consell General Basc no disposa, encara, de cap poder.

No s'ha creat una policia autònoma i autòctona per substituir les forces de repressió i ha de sofrir —cas Errenderia— la rapinya de les forces dites d'ordre públic.

La seva parla mil·lenària, l'euskara, no és oficial ni s'ensenyava a les escoles. Mentrestant els nins d'Euskadi han d'aprendre el castellà i les excel·lències d'un estat opressor. Talment com els nostres Països Catalans.

Joanot Colom

DE COM QUE SÍ VOL DIR QUE NO...

Mentre n'hi ha uns que belen, altres cavilen la manera de fer callar aquesta boca... i la manera de cada vegada és més fina i més estel·lar "sorra" que hom es pugui imaginar... i és que tot va encarrimat a un sol objectiu: tenir el públic content i el vot segur, el vot que és la unitat monetària, la pesseta, la lira, el franc o el dòlar d'aquest sistema polític que se'n diu democràcia.

Pels vots dels obrers francesos, devotes persones del consum, F. Marchais Secretari General del P.C. francès va arribar a dir, durant una memorable campanya electoral, que el capital tenia tota la culpa de que els obrers (consumistes) francesos no poguessin consumir-ho tot sense mida, tal i com el famós gat del carrer de Sta Eulàlia se fotia el rom...!

El proletariat en massa devia haver votat comunista en aquelles memorables eleccions generals i el senyor secretari general haguera romàs tot satisfet...

Però per la seva part la dreta, i aquí ho hem pogut veure ben clar, tampoc és gens estugosa a l'hora de fer-se seus segons quins eslògans i si s'esdevé proclamar uns principis o signar uns pactes que per la seva naturalesa són totalment contradictoris amb els seus interessos i que si, qualque pic arribassin a ésser veritat, la dreta seria esquerra com hem vist que l'esquerra se feia dreta en l'exemple precedent... i això tanmateix no ha de passar mai de mai!

Precisament per no desaparèixer dins aquesta contradicció que suposa predicar lo que no se creu, és que uns i altres van aprofundir molt darrerament en les perfeccions tècniques de l'Alquímia Política, ciència estructural, complexa i refinada que no és de dir.

Intentem per tant comprendre certes coses, intentem comprendre com es donen autonomies polítiques sense medis

econòmics a fi que mai es puguin exercir... siquem comprensius a l'hora de jutjar el fet de la total permanència de l'administració central dins un món de fil·lies autonòmiques mai vist o també a l'hora de condemnar el curiós i enganyosíssim fenomen de la cooficialitat de la nostra llengua, vull dir del català, puix molt temptador de fer-li un comentari que corre tot seguit...

Liu l'article 144 en el seu paràgraf segon que... "ningún territorio autonómico podrá adoptar medidas que directa o indirectamente limiten los derechos de los españoles a... en cualquier parte del estado, ejercer su profesión, trabajo o cualquier tipo de función pública..."

ara bé quan ens proposem a exercir el dret constitucional de la cooficialitat del català intentant que tot funcionari públic que hagi de treballar a les illes sàpiga la nostra llengua ens toparem amb la trampa de l'article 144 amb el seu enginyosíssim paràgraf segon que farà la nostra pretensió anticonstitucional és a dir que per molts de bots que peguem res no es pot fer, que ja s'han encarregat d'alçar-nos la paret del corral bastament perquè ens hàgim de conformar amb pagar quatre bells llàstimosos i prou.

Així que ja ho veis Amics de la germania. Autonomia que sí, que sí... però cap centímet ni un si pot ésser. Descartat la tractació administrativa que sí, que sí, però duplicitat d'administracions perquè prest tots n'acaben ben farts de juda-se i d'arcarar en va i finalment com ben clar hem vist cooficialitat sí, però després resulta que no... ara per ara quan se diu que sí per part de segons quí és que la coca està més que prevista perquè el sí sigui no.

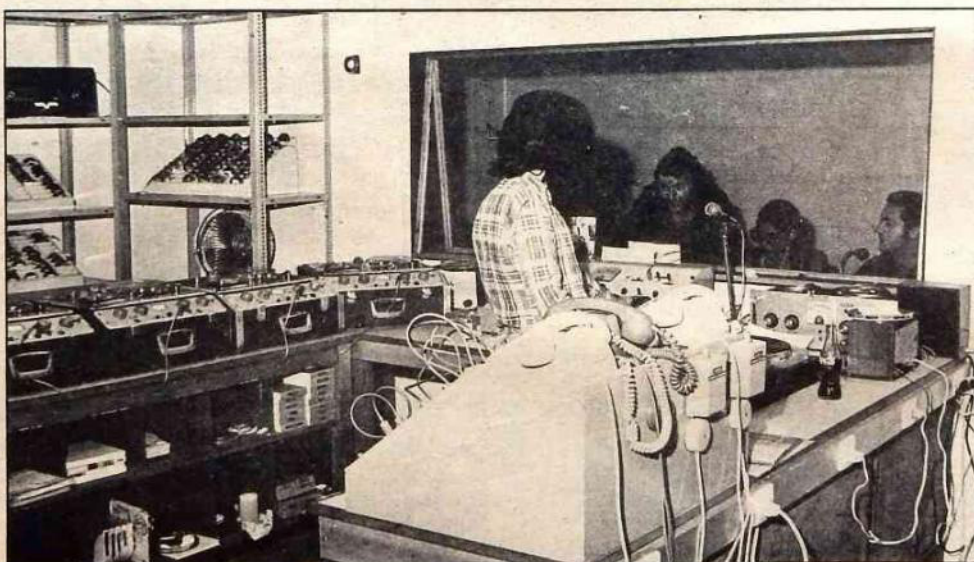
Galiot

LA QUE SOBRA NO ÉS RÀDIO POPULAR

Ja fa molts d'anys que coneix la decisió del Govern de Madrid (va ésser publicada a "Tele Radio") de realitzar "en su día" una reducció d'emissores d'ona normal, i sé que, precisament per això, totes les emissores estaven obligades a transmetre també per Freqüència Modulada, sistema al qual haurien de passar totes les que fossin catalogades com a "de àmbito provincial" o "de àmbito local".

I trobava fantàstica aquesta decisió, sempre que fos aplicada amb lògica i sensatesa, perquè resultava que dins tot l'Estat Espanyol hi havia una quantitat realment astronòmica de "mini-emissores" de cobertura just local (algunes d'elles sense permís oficial, i que funcionaven i funcionen per padrins) que no feien més que "contaminar" les freqüències d'ona normal. Calia, i cal, per tant, "netejar" les freqüències. És indiscutible.

Ara bé, dia 1 d'abril de 1977 el Consell de Ministres reunit al Palau de la Moncloa firmava un real decret-lle que, si s'hagués aplicat TAL COM TOCAVA FER-HO, hagués resol't de tot el problema de la "contaminació" de freqüències; en referenciant el real decret-lle pel qual desapareixia la "Secretaría General del Movimiento". Perquè resulta, senyors meus, que aquell ministeri franquista de tan infamada memòria, tenia en funció una cinquantena d'emissores "legals" de programació d'ideals "azules" ("Cadena Azul de Radio-difusión", "Cadena Espa-

ñola Sindical", "Radio España del Movimiento", etc) endemés d'una grapat d'emissores "il·legals" PERO TOLERADES.

Si s'hagués aplicat el refrany popular de "morta l'aranya (S.G.M.), mort el verí (en el nostre cas les emissores), "s'hagués netejat de tot les freqüències d'ona normal; i endemés s'hagués alliberat d'una bona "sangonera" els presuposts de l'Estat. I que consti que ni tan sols hagués estat necessari acollir al "paro obrero" els qui fins llavors havien servit (i... s'havien servit de) les

emissores de l'ex-Movimiento; gairebé tots ells tenen "pluriempleo".

No es va fer res de tot això. TOTES aquelles emissores segueixen funcionant, i "contaminant" les freqüències, i el que és més greu encara: en mans dels mateixos que les controlaven quan eren "del Movimiento", i el que és més "traspaso de poderes" la cosa tendria un consol, però SON ELS MATEIXOS!! (i són els mateixos els qui tenen dins les seves mans la ex-"Prensa del Movimiento"). Si això és el post-franquisme jo som

Sant Pere!...

I si la cosa s'acabàs aquí, un encara podria conformar-se; però no! la cinquantena d'emissores de l'ex-Movimiento es troben actualment en un camp d'espera per a ser incorporades a la "Red de Radio Nacional de España". Això representa dos fets:

1).— Que uns vuit-cents feixistes rabiosos del règim franquista seran incorporats OFICIALMENT a la radiodifusió estatal (endemés dels que ja hi ha integrats dins la "Radio Nacional" que ara suportem), després de la farsa de vaga de fam

protagonitzada a Sevilla per "pressionar el Govern", d'un florilegi representatiu de cada emissora, i

2).— Que la cadena estatal de radiodifusió estarà formada per més de setanta emissores d'ona normal, amb una potència de transmissió de més dels MIL VUIT-CENTS quilovats-hora. A més de les CENT TRENTA-CINC emissores de freqüència modulada que cobreixen tot el territori estatal.

(Ah! Això de cara a l'"interior", perquè per a l'"exterior" hi ha un sofisticadíssim conjunt de transmiss-

sions d'ona curta, que no ve al cas).

Ara bé, tots aquells senyors de l'altíssima "Administración del Estado" que no pensaren que suprimint la cinquantena d'emissores de l'ex-Movimiento resolien tot el problema, ara han pres consciència de la realitat: Els convenis internacionals que han firmat els fan redistribuir la coca de les freqüències i hi ha massa boques.

Però les emissores de Radio Popular són "massa locals", emeten massa en "llengua regional", i s'acosten massa als problemes locals; són més populars... La solució, han trobat, és fer el repartiment de manera que moltes emissores no estatals s'interferesquin per l'acostament de les freqüències concedides i que per evitar-ho hàgim d'emetre sempre de Madrid. I així ho han provat de fer, però de moment, davant les protestes generalitzades, han hagut de donar un altre mes per cercar una altra solució sense tocar les emissores ex-movimentistes.

I ja veurem que passarà amb la Freqüència Modulada. A Itàlia la llibertat és gairebé total a l'hora d'establir una emissora d'aquesta freqüència, però aquí els reflexos condicionats de la propaganda feixista fan massa estimat al govern el control de la radiodifusió.

De moment diuen que les negociacions respecte al repartiment de les freqüències d'ona normal les du, després de les protestes, el ministeri "Para las Regiones". No hem acabat.

Edison

MOMENTS DECISIUS PER AL CAMP MALLORQUÍ

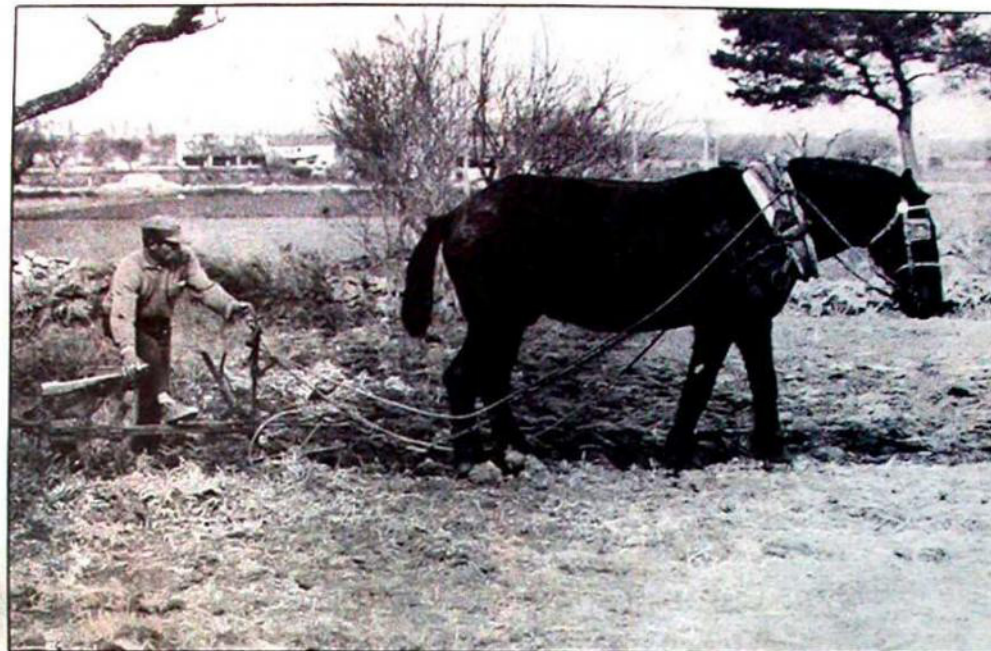
El crític període històric que Mallorca travessa té unes repercussions dins el sector agrari mallorquí molt interessants. Amb aquest article voldria donar una visió de les característiques socio-polítiques que defineixen el moment present dins la fora-villa de Mallorca.

Cree que tots estarem d'acord que els pagesos, com a part integrant de la classe treballadora, viuen uns moments decisius i que, dins un termini relativament curt, es decidirà si el seu futur es continua a caracteritzar per la injustícia institucionalitzada, o bé evoluciona cap a formes de producció que permetin al treballador del camp de realitzar-se totalment com a persona i com a professional.

Aquests moments decisius de què parl tenen a exponents principals les tres circumstàncies següents:

1/ Avui dia tenim més llibertat per exigir i potenciar un moviment cooperativista autogestionat pels productors mateixos. Evidentment, no hem d'ésser ingenus i creure que, a partir d'ara, tot serà bufar i fer ampolles. Massa personatges, hereus més o menys directes del franquisme, es mantenen aferrats als drets i urpes als butifets dels organismes agraris oficials! Però el moviment cooperativista pagès ha d'ésser com un riu que, si en el seu naixement no és gaire més que un grapat de rierols distants, entre ells i fàcilment desviats, un poc més avall ja forma un corrent únic i poderós.

No creguem, però, que el cooperativisme agro-pecuari mallorquí vendrà de l'aire

del cel. S'ha d'anar construint entre tots, pagesos i tècnics al servei del camp. S'hauran de muntar moltes xarxes explicatives del que és una cooperativa autogestionada. Hauran de desaparèixer molts de recels infundats que, encara ara, mantenen indecisos sectors de la pagesia. En definitiva, la cultura, bé sia a través d'escoles rurals, associacions de veïns, etc., s'haurà de convertir en el cavall de batalla de fora-villa.

No trob arriscat de fer l'afirmació que, o el camp mallorquí es cooperativitza ràpidament, o s'enfonsen

també dins un espai de temps curt gran part de les explotacions agrícoles petites de Mallorca.

2/ El sindicalisme agro-pecuari mallorquí comença a anar per bon camí. La Unió de Pagesos es consolida passa a passar com l'única alternativa sindical que vol i pot defensar arreu els interessos socials i econòmics de la pagesia mallorquina. A les assemblees generals s'hi reuneixen representants de ben bé tota l'illa, i s'hi discuteix de conflictes grossos i petits que afecten tot un sector o una persona en concret. I les comissions que

en sorgeixen espontàniament per afrontar cadascun d'aquests problemes empenyen fort fins que s'ha aconseguit el seu propòsit.

La Unió de Pagesos ha d'arribar a tenir la seva força principal en les delegacions dels pobles. Això vol dir que, mal de la vida, cap poble no ha d'esperar d'assetgut que, a les assemblees de Montuiri, li siguin resolts els seus problemes.

3/ La recuperació del Consell General Interinsular, amb una Conselleria d'Agricultura i una de sanitat, obri una altra porta

per on podem canalitzar els nostres programes de solucions. Sortosament, els pagesos ja han començat a perdre la por d'anar amb exigències concretes i justes fins als despatxos mateixos de les delegacions dels organismes oficials agro-pecuaris espanyols. Amb aquest inici de descentralització, no tan sols no hem d'acabar de perdre la por de demanar allò que ens pertoca, ans hem de comprendre ben clar que, tant la Conselleria de sanitat com la d'Agricultura, són part de les NOSTRES INSTITUCIONS DE GOVERN mallorquí. I no han

d'ésser NOSTRES en el sentit tecnocràtic, és a dir nostres per manar-nos feines i exigir-nos de dur a la pràctica planificacions fetes dins un despatx de Ciutat, sinó tot al contrari, NOSTRES perquè els representants pagesos hi tinguin veu i vot continuament, i participin a qualsevol planificació i decisió agro-pecuària amb tanta responsabilitat —o més— com l'equilibre de tècnics de les Conselleries.

Així com tampoc no hem de cometre l'error de menystenir aquestes Conselleries, amb l'excusa fàcil que tenen poc poder. El fet és que tenen i tendran el poder que ens hauran meregut. Si a partir d'ara no veim en les Conselleries uns organismes AL NOSTRE SERVEI, i no ens considerem part integrant d'elles amb tot el que això representa, aquests futurs ministres d'Agricultura i Sanitat no xoraran mai i això haurà estat, en gran part, a causa del nostre desinterès.

Després de llegir aquest article ningú no pot dubtar que la pagesia té a l'abast immediat una molt bona oportunitat de canviar les velles estructures dirigents. Oportunitat que, desaprovechada, pot representar la submissió definitiva del riquíssim camp mallorquí a unes directrius neocapitalistes que en faran un gran camp de batalla amb els grans terratinents i industrials agrícoles a un costat i el pagès petit i mitjà a l'altre. I ja sabem per experiència a la fi qui acaba per trepitjar qui.

Joan Adrover
(Manescal)

XVè. aniversari del PARTIDO SOCIALISTA GALEGO

El passat dia 21 d'octubre el Partido Socialista Galego celebrà a A Cruña el seu XVè. aniversari.

L'acte més important de la celebració fou un miting a A Cruña, el primer que en aquella ciutat se celebrava d'ençà de les passades eleccions.

En aquest acte parlaren César Oliveira, portuguès, director de l'União da Esquerda para a Democracia Socialista, Vicenç Ventura, ex-secretari general del Partit Socialista del País Valencià i actualment fundador dels Cercles Constantí Llobart, Claudio López Garrido, secretari de relacions exteriors del P.S.G. i Eberhard Grosake, membre del Secretariat Politic del PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (PSI).

Nacionalisme i Socialisme independent de la II Internacional, eren denominadors comuns de tots els participants.

La Unió da Esquerda para a Democracia Socialista, és un partit escindit del P.S.P. de Mario Soares a rel de la coalició que aquest partit va establir amb el dret C.D.S., coalició que —a més de fracassar— ha deixat en delicada situació la consolidació de la democràcia a Portugal.

César Oliveira de la U.E.D.S., rebutjà igualment socialdemocràcia i estalinisme i disculpà l'absència del Secretari General, López Cardoso, perquè aquest es trobava

"molt enfeinat" per mirar d'impedir l'operació de reforma agrària començada a Portugal.

Vicenç Ventura va posar èmfasi en la necessitat d'unir l'alliberament social i l'alliberament nacional i lamentà el buit polític existent al País Valencià per la desaparició del P.S.P.V. i la seva integració dins el PSOE.

Eberhard Grosake explicà breument les dificultats amb què es troba el Partit Socialista de Mallorca (PSI) per seguir endavant, però manifestant també la seva esperança que una política coherent per part del PSM (PSI) aconseguís aglutinar, tal i com de fet estava passant des de feia un temps, tots aquells socialistes i nacionalistes conscients existents a Mallorca.

En Claudio López —per la seva banda— rebutjà el text constitucional, per ésser essencialment contrari als prin-

cips socialistes i nacionalistes del P.S.G. i anuncià la postura abstencionista del seu partit enfront del proper Referendum.

Així mateix, el PSG rebutjà els pactes en preparació, dient textualment: "siguin per un any o per tres, hi participin o no els partits polítics, el que s'està cuinant a Madrid és un pacte social que —com el de la Moncloa— de l'any 1960— farà recaure el pes de la crisi en la classe treballadora, disminuint el seu poder adquisitiu i augmentant el nombre d'aturats".

Un acte, en resum, molt interessant que, a més a més, davant el qual no podem deixar de recordar aquells versets d'En Raimon que diuen: "No et trobes sol, company, no et trobes sol, i en som molts més del que ella volen i diuen".

NACIONS D'EUROPA QUE LLUITEN PER L'ALLIBERAMENT ESCÒCIA

Si un conclutadà nostre mitjà s'hagués de referir a Escòcia, és ben probable que començés per dos tòpics: l'avarícia escocesa i els "kilts" (les faldetes) dels escocesos. Aquest estereotip és tan universal que els belgues flamencs, per ridiculitzar la pretesa garreperia de llurs germans holandesos, diuen que aquests descendeixen d'escocesos que immigraren,

esdeveniment (sobretot les seves conseqüències) forçat ens ha de recordar el compromís de Casp.

Mirem de presentar un resum del que és Escòcia. Físicament, ocupa 77.347 km²: el nord de la Gran Bretanya i les illetes de la seva costa, les Hébrides. La població és d'uns 6 milions de persones, la dècima part de la del Regne Unit. País potencialment ric, Escòcia

l'han envaïda (i s'hi han instal·lat) anglo-saxons, escandinaus i irlandesos. Aquests darrers, però, poble cèltic molt acostat a l'escocès, no feu sinó reforçar el caràcter celta del país.

La llengua escocesa, el *gàidhlig* (gaèlic) o *erse*, és una llengua bessona de la d'Irlanda, que també rep el nom de gaèlic. La situació del gaèlic escocès (i també la del gaèlic irlandès) és extremadament precària: només el parla l'1,69% de la població, principalment a les Hébrides. Amb tot, i contra els pronòstics de certs "universalistes" de panfona, que fa temps que anuncien la desaparició imminent de llengües demogràficament febles a profit (*cómo no!*) de la pròpia d'ells, el gaèlic escocès ha començat a reprendre i, avui dia, molt de jove aprèn la llengua oblidada. Un cas significatiu: la coneguda col·lecció anglesa *Teach Yourself Books*, per a l'aprenentatge de llengües sense professor, que té publicats mètodes d'una pila d'idiomes de tot el món (entre els quals el català), ja ha exhaurit moltes edicions del *Teach Yourself Gaelic*. Ara bé, parlant de la situació lingüística escocesa, no podem oblidar l'*scots*, que no és sinó una forma dialectal de l'anglès introduït a Escòcia, i l'anglès general, parlat per la immensa majoria dels escocesos.

No tenim lloc ací per parlar de la literatura escocesa en gaèlic: diguem-ne només que és ben important.

Del punt de vista econòmic, el nivell de vida escocès és molt inferior al d'Anglaterra, i la taxa d'atur molt superior. Per mor d'això, sobretot a les zones més industrials, la gent té idees polítiques molt radicals.

Mentre Escòcia va ésser un país pobre, els anglesos no hi feren gaire atenció. Però ara la situació s'és

capgirada: a la Mar del Nord ha aparegut petroli. Com a conseqüència d'això, el sentiment nacional dels escocesos ha reprimat (o sia que han cobrat confiança en ells mateixos), i Anglaterra comença a mirar Escòcia, d'una banda, amb intencions d'aprofitar-se del seu petroli i, de l'altra, atacant els moviments nacionalistes, que acusa d'ingratitude envers ella.

El 1975, el govern anglès va publicar un Llibre Blanc en què estudiava un programa d'autonomia per a Escòcia i Gal·les, que tendran assemblees pròpies. L'assemblea d'Escòcia tindrà facultats legislatives i podrà nomenar un govern d'Escòcia. El cas és, però, que Londres es reserva el dret de veto. Els nacionalistes escocesos, al mateix temps, demanen simplement l'anul·lació del tractat del 1707 i poder disposar d'ells mateixos.

Examinant els fets de prim compte, veurem com Londres, el poc que cedeix d'un cap, ho escappa de l'altre.

Diversos són els partits polítics d'Escòcia. I no costa gaire de classificar-los a doble columna: nacionalistes i sucursalistes. Entre aquests, el Partit Laborista d'Escòcia. D'aquells, el Partit Nacionalista d'Escòcia té més de 100.000 militants, és independentista i disposa d'una forta representació al Parlament de Westminster de Londres.

A part, dos grups clandestins, l'*Scottish Liberation Army* i l'*Army of Provisional Government*, practiquen l'acció violenta a petita escala: per exemple, fan saltar les conduccions de petroli de la Mar del Nord a Anglaterra.

L'esperit nacional d'Escòcia, quasi sempre unit a posicions esquerranes, és dels més forts d'Europa. Convé que no el perdem de vista.

Miquel Adrover

Bibliografia i contactes:

A part el tres llibres que recomanàvem el mes passat (Le Nazioni proibite i Les Nacions de l'Europa capitalista, la literatura sobre Escòcia és mala d'aconseguir. El diari AVUI en publica reportatges i notícies de tant en tant.

D'altra banda, qui vulgui entrar en contacte amb moviments escocesos, es pot adreçar a: Scottish National Party (Partit Nacionalista d'Escòcia), 6 North Charlotte Street, Edinburgh EH2 4JH, Escòcia.

The Scottish Patriots (Patriotes Escocesos); 31, Howard Place, Edinburgh, EH3 5JY, Escòcia.

TROB Festa B

(ve de la pàgina)

El capvespre va continuar la festa i se feren parlaments de caràcter estrictament polític. Una persona s'arreglaren entorn del lloc des d'on via de parlar i cantar. Intervingué, en primer lloc, Llorenç Mora que recità els seus glosats nacionals tan carregats d'incitacions a la lluita enèrgica pels drets. Després Na Bel Cerdà i el seu grup cantaren cançons tradicionals mallorquines. En l'Armengol d'Inca féu el primer parlament. Unament fervorosament nacionalista. Se referí a la situació de consolidar i enfortir el PSM (PSI) el partit nacionalista de Mallorca. Digué que encaven aquells que ens qualifiquen de testimonies, perquè el PSM té homes i dones més queients per arribar als ajuntaments i al Consell de Mallorca. Acabà fent una crida als nacionalistes independents que l'escollaven perquè assumissin la responsabilitat que els correspon en la tasca fer del PSM el gran partit que Mallorca necessita.

FRONT POPULAR

A quin punt és la lluita d'alliberament nacional en es vostre país?

F.P.A.E. Després de 17 anys d'ardua lluita contra enemics interns i externs, a Eritrea s'ha creat una situació completament nova baix de sa guia del Front Popular d'Alliberament d'Eritrea. Sa lluita armada iniciada per pocs homes armats de vells fusells s'ha desenvolupat en una guerra popular, que arriba a tots es angles des país.

Ara tot es camp, casi totes ses clutats petites i mitjanes i fins i tot clutats importants com Keren, Dechenhare, Nacfa, Afabet, i es 80 per cent de sa clutat portuària de Massaua són baix des ple control de ses forces d'alliberament. Ses tropes fantàtiques etiòpiques són congregades a ses clutats encara baix des seu domini, entre ses quals hi ha Asmara, i que ja són assetjades per heroics combatents des FP.A.E.

Quines realitzacions heu fet a ses zones alliberades?

F.P.A.E. En es camp polític, ses vastes masses des poble eritreu, particularment es obrers i es pagesos, han esdevengut es bàtll de sa revolució. Homes i dones, joves i vells, ses masses eritrees són units a sa reivindicació: "res més que s'alliberament total".

Es F.P.A.E. gula i ajuda ses masses en sa construcció i en es consolidament des organismes de massa. Arrelant profundament dins ses masses, fa créixer incansablement es nivell de consciència política i les arma per defensar ses conquestes de sa revolució. A ses vastes àrees alliberades des país és en curs una radical transformació social. En es pobles alliberats se du a terme una profunda reforma agrària: ses terres que un temps pertanyien als latifundistes són distribuïdes als pagesos pobres; s'instauració d'un poder democràtic.

LLIBRERIA TURMEDA

Subministres escolars i didàctics
C/ Bisbe Cabanellas, 7a
Tel. 270866

Endemés de llibres escolars de l'Ensenyament
PREESCOLAR - GENERAL BASICA - B.U.P. - COU
i F.P. hi trobareu tot tipus de llibres de divulgació

TROBADA NACIONALISTA

Popular al Puig de Sta. Magdalena

vol avançar veritablement cap a l'autogovern.

Després de les paraules de N'Armengol actua el conegut grup d'En Biel Majoral aportant a la festa la seva gran qualitat acostumada. Sentirem cançons que contenen l'esperit no vençut pel colonialisme cultural a què ha estat sotmès el nostre poble. En Biel Caragol sortí al rotlló i ballà, ben lleuger, amb qui volgué acompanyar-lo.

El segon parlament fou de N'Eberhard Grosske. Parlà de la posició abstencionista del partit davant la Constitució i repassà els punts que podien esser més qüestionables. Després d'ell, parlaren En Pere Miralles "Malaherba" de Montuiri i En Sebastià Serra. El primer se referí a les qüestions de la pagesia i acabà amb un enèrgic "Visca Mallorca lliure i socialista!" que fou rebut amb grans aplaudiments. En Sebastià, de manera enèrgica, també parlà de la necessitat de formar un gran partit socialista i nacionalista i convidà tots aquells

que combreguen amb aquesta ideologia a entrar al PSM de manera immediata.

Finalment parlaren dos membres del Collectiu Socialista que està en procés de convergència amb el PSM. En Miquel Àngel Quetglas i En Miquel López Crespi manifestaren la seva confiança en el partit nacionalista i socialista autogestionari al qual ells hi aportarien la seva capacitat de treball, la seva preparació política i la seva força de base i sindical.

Entrada de fosca acabà aquesta primera Trobada organitzada pel nostre partit. Les senyeres nacionals mallorquines començaren a despenjar-se mentre la gent partia cap a ca seva. Havia estat una trobada de festa, de llibertat, de germanor socialista i de reivindicació nacional. Una fita més del camí que el nostre partit recorre cap a la conquesta de les llibertats del seu poble. Haurà de repetir-se l'experiència.

FRONT D'ALLIBERAMENT D'ERITREA

crític popular, a creació de cooperatives, de petites indústries, d'escoles i d'hospitals a les zones alliberades, proveeixen una base sòlida per a la creació d'una Eritrea democràtica, popular i independent.

Com més s'acosta la victòria final per al poble eritreu, més s'intensifiquen les manobres i es comploten tendències a dividir i esclafar la revolució eritrea.

La junta etiòpica, armada fins a les dents per l'imperialisme americà i més recentment per l'Unió Soviètica, les tropes de la qual són ensinistrades per sionistes israelians i des de fa més poc per experts cubans, s'està preparant per a una ofensiva decisiva que destrueixi la revolució eritrea "d'un pic per sempre".

L'imperialisme americà i el sionisme israelià, que directament o indirectament sostenen la junta feixista etiòpica, estan intentant desesperadament de subvertir la revolució eritrea i d'imposar una solució neocolonialista al poble.

Com són les relacions entre els dos fronts "F.P.A.E." i "F.A.E." (Front d'Alliberament d'Eritrea)?

F.P.A.E. En aquest període crític els dos fronts han assolit un acord important cap a l'unificació. Per ara per afrontar l'enemic comú suportat per soldats cubans, sud-lemnites i els carros armats soviètics, han coordinat les seues forces tant en el camp militar com polític i han format un alt comandament polític i militar. Aquesta és una etapa intermèdia, durant la qual els dos fronts mantindran la seua pròpia autonomia.

Quines són les seues històriques que estan a la base de la vostra reivindicació d'autodeterminació?

F.P.A.E. Eritrea després d'haver sofert la colonització dels turcs egipcians, italians, anglesos, va esdevenir una colònia etiòpica. El colonialisme italià s'inicià l'any 1870 i dirigí una industrialització del país, provocant paral·lelament el sorgiment de la classe obrera, però alhora reduí les condicions de vida del camp a un estat deplorables, fent enfonsar-se encara més dins l'ignorància i la misèria del poble eritreu.

En aquest quadre explotat el caràcter feudal de la societat pagesa, per assegurar-se un llarg domini damunt el país.

A la lluita contra l'ocupació italiana el poble eritreu, que gràcies a la mateixa dominació colonial havia sofert un procés d'integració, se va forjar una forta identitat nacional. Després de la derrota dels italians l'any 1941 Gran Bretanya els va substituir i conspirà per a la dissolució de la nació d'Eritrea. Pensava desmembrar el país, annexant-ne una part a la seua colònia del Sudan i l'altra a Etiòpia que controlava econòmicament i políticament.

Aquest complot va fallar gràcies a la dura oposició del poble eritreu.

Es destins d'Eritrea foren després confiats a les Nacions Unides, llavors dominades per l'imperialisme americà. L'ONU va acceptar les posicions americanes, és a dir la creació d'una federació entre Eritrea i Etiòpia, amb la finalitat d'assegurar a Etiòpia la sortida a la mar i a l'imperialisme la salvaguarda dels seus interessos a la regió mitjançant el règim feudal dels "amhara".

Per a Eritrea va començar una nova colonització, l'etiòpica.

Es Estats Units obriren immediatament bases militars a Eritrea, fent veure clarament com tota l'operació havia estat projectada des de l'inici per protegir els interessos imperialistes damunt la

Mar Roja i damunt la Banya d'Àfrica.

Etiòpia violà subïtament les decisions de l'ONU sobre la federació, va abolir la llibertat d'impremta, dissolgué les llibres organitzacions populars i els partits polítics, imposà la llengua i la cultura amhara amb menyspreu de les llengües i de la cultura eritrea, va perseguir i empresonar els patriotes, col·locà damunt tot el territori les seues tropes d'ocupació. L'any 1958 la bandera eritrea va esser eliminada. Els treballadors, els estudiants i tots els patriotes començaren llavors a organitzar-se clandestinament. Es mitjà pacífic per la conquesta de l'indipendència se demostraren insuficients i l'any 1961 va començar la lluita armada per a l'indipendència nacional.

A tota lluita d'alliberament nacional es problema de la llengua és un problema molt important, com se troba a ca vostra i com l'estau resolt?

F.P.A.E. Es F.P.A.E. té en compte la delicadesa d'aquest problema. A Eritrea, amb una població de tres milions d'habitants, hi ha més de vuit llengües ètniques; es F.P.A.E. a les zones alliberades, destruint s'ha de la llengua oficial amhara (la classe dominant a Etiòpia) ho ha hagut de començar tot des del principi, preparant texts escolars per a cada nacionalitat de manera que s'ensenyi i se desenvolupi la pròpia.

Des dels moments que les fronteres dels estats africans han estat heretades del colonialisme europeu, fronteres que mai respecten els drets nacionals dels pobles, ¿pensau que es mantindran d'aquestes línies a manera millor d'instruir el neocolonialisme en el vostre continent?

F.P.A.E. Certament que la persistència d'aquestes fronteres fa més fàcil l'infiltració del neocolonialisme. El colonialisme pensa sempre en el futur i ha deixat problemes en aquells països on dominava.

(Publicada a "SU POPULU SARDU", Agost 1978. Trad. de S.T. per J.C.P.J.)

EL SERVEI NACIONAL DE SALUT:

Una alternativa democràtica per a la Sanitat

Des de ja fa massa temps, una de les reivindicacions més sentides pels nostres pobles i barris ha estat una adequada assistència sanitària. Durant molts d'anys la Seguretat Social ha ingressat a Madrid molts de milions de superàvit procedents de les Illes.

Són nombroses les il·lufes que els nostres barris i pobles han duit a terme relacionades amb el problema sanitari, la darrera i més nombrosa ha estat la d'Inca, on es manifestaren unes tres mil persones, convocades per CC.OO. demanant un ambulatori en condicions, el control de la Seguretat Social pels treballadors, la dimissió del batle... Per concretar i controlar l'acompliment de les promeses del INP i de l'Ajuntament es va crear el Comitè de Salut format per les forces sindicals, ciutadanes i polítiques d'Inca.

A Ciutat, en ocasió d'una reunió convocada per les Centrals Sindicals el 12.9.78 de

cara a les Jornades de Defensa de la Salut Pública, es va crear el Comitè de Defensa de la Salut Pública, com a compromís de totes les entitats assistents, per globalitzar, a partir d'aquell problema concret, la problemàtica de la salut a tots els nivells i de cara a promoure un ampli debat públic sobre l'alternativa democràtica a la salut que el poble treballador necessita.

A aquest organisme s'hi adheriren: CC.OO., CSUT, UGT i USO, la Coordinadora d'Associacions de Veïns, Grup d'Orientació Sanitària i Comitè de Salut d'Inca i els partits polítics: PSM - PSI, PSOE, MCI, PCIB, Partit Carli i PTI.

Aquestes forces progressistes, propugnaven una alternativa sanitària que es concretava en el que anomenem Servei Nacional de Salut, i que es fonamenta en els principis següents:

1.- El dret a la salut és una responsabilitat de l'Estat.

2.- El nou sistema sanitari ha d'incloure tota la població i ha d'oferir una assistència sanitària, i no tant sols els curatius de la classe social, el medi urbà o rural o la zona geogràfica on es viu.

3.- Ha d'integrar els aspectes preventius, curatius i rehabilitadors de l'assistència sanitària, i no tant sols els curatius com fins ara, sinó també la promoció de la salut (qualitat del medi ambient, de l'alimentació, etc...)

4.- L'assistència sanitària quedaria coberta a distints nivells:

a) CENTRES DE SALUT, com a alternativa als ineficaces ambulatoris i dispensaris actuals.

b) Una XARXA HOSPITALÀRIA racional, distribuint els hospitals per àrees o comarques i evitant així l'excessiva centralització actual a grans hospitals, allunyats de la població.

5.- El Servei Nacional de Salut és un

servei públic i això ha d'esser finançat a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat.

6.- S'han de separar les prestacions monetàries de la Seguretat Social de les que són de caràcter sanitari.

7.- Plantejam, també, la gestió democràtica a tots els nivells amb representació paritària, dels treballadors sanitaris i dels usuaris. Aiximateix, proposam la creació progressiva de CONSELLS DE SALUT, com entitats educadores dels usuaris en les tasques de gestió dels Centres Sanitaris.

8.- Finalment, creim que totes aquestes funcions podran ésser dutes a terme a les Illes solament en el marc d'un sistema autònom ple, en el qual la Conselleria de Sanitat serà l'encarregada de la planificació i execució de tot el sistema sanitari.

Jaume Obrador

AMB RENDES DE 42 ANYS I 2 SEGLES

L'onze de juliol de 1715 Mallorca, abandonada dels seus aliats, perdí el seu autogovern com l'onze de setembre de 1714 l'havia perdut el Principat de Catalunya en caure Barcelona davant les tropes castellano-franceses, sense que l'ajuda valenciana y mallorquina ho hagués pogut evitar. I així entràrem dins l'època de la revolució tècnica, sense possibilitats d'organitzar-nos segons les nostres necessitats i sense poder adaptar-hi la nostra llengua catalana.

Ara amb la reclamació autònoma volem tornar la nostra llengua a totes les funcions socials. A principis del nostre segle i amb la gran aportació il·lenca el català —gràcies al l'umí fet cap a l'autonomia pel Principat i en un moviment dirigit per Pompeu Fabra— es féu instrument capaç de tots els usos moderns fins a tornar ésser oficial, però just a Catalunya. Avui, després d'un llarg parèntesi espanyolitzador, torna ésser el moment de fer corrent l'ús de la modalitat general del català.

Però vetaquí que les afirmacions, que estengué tant el franquisme, contra la catalanitat del mallorquí, amb tota l'argumentació anticatalana i espanyolista, torna comparèixer com a reclamació d'autonomia "més mallorquina" i amb la pretensió d'aturar la generalització de l'ensenyament de la forma no dialectal del mallorquí. Se promou el separatisme més clar per deixar-nos amb el nostre dialecte dins la nostra illa enfrontats a la resta de la nostra comunitat cultural i lingüística perquè la nostra manera de parlar al món hagi de seguir éssent en castellà, que ha d'ésser la llengua d'ús extracatalà a Mallorca.

En aquest moment que tenim més possibilitats de normalitzar-nos lingüísticament és normal que es llanci una campanya de manipulació de l'exigència d'oficialitat del català; l'objectiu a la llarga i a la curta és polític: evitar que recuperem col·lectivament la consciència de ser part d'una comunitat no castellano-espanyola. El camí és clar:

Se continua el procés de desinformació sobre la nostra història pràcticament pel franquisme, la història d'Espanya que se difon és la que manipulà la dictadura.

S'eleva a categoria d'argumentació històrica de més les

tradicionals oposicions entre comunitats veïnades; punyeteries inter-regionals, intercomarcals, entre viles, entre ciutats, entre baris (Santa Catalina-Es Puig de Sant Pere, Ciutat-Barcelona, Muro-Sa Pobla, Lluçmajor-Felanitx, Inca-Lluçmajor, Menorca-Mallorca —"Mallorca, terra porca"—; Catalunya-Mallorca, etc.). I el feixisme imperialista, centralitzador rabios, amb mots de democràcia provoca el cantonalisme per llevar força a les autonomies; manipula la reacció inconscient i emocional contra la submissió, desviant-la del centralisme històric. S'aprofiten les restes de la metòdica propaganda feixista anticatalana a l'illa.

Però, òbviament, segurament perquè "tots som espanyols", com a argumentació "popular" no compta la divisió que femem aquí entre els arribats de fora Mallorca, en la qual catalans, "valencianets" (valencians), "maonesos" (menorquins) i "ervissencs" (ervissencs i formenters) eren posats a una banda, i els estrangers i forasters (castellanoparlants) a l'altra: era massa indicatiu del manteniment intuïtiu d'una consciència de nacionalitat comuna després de tot.

Naturalment la propaganda "xenòfoba" ha d'ésser tant més exagerada com evident sigui el parentiu que es vol negar amb l'"estranger". S'han de moure estímuls irracionals que desfets, i palesa la manca de fonament per a la reacció anticatalana, just mostren com les bregues entre germans arriben a ser sovint pitjors que si són entre estrangers. La por a ésser assimilats mostra indirectament però de forma clara una certa consciència que les diferències no són fonamentals i que són poques, i que els dubtes respecte a la identitat pròpia són grans quan ha estat reduïda a particularitats folklòriques i dialectals.

Entre els assalariats il·lencs se provoca un sentiment d'inferioritat rancunios davant la major industrialització del Principat, confonent el poble català amb la burgesia catalana, i si de cas atacant el caire esquerrà del catalanisme de Principat...

I, a la fi, els antimallorquins d'ahir aprofiten el caràcter diglòsic de la nostra situació lingüística: per la invasió del castellano-espanyol el nostre català ha estat reduït a les funcions familiars, entre amics, íntimes-sentimentals, enfront de l'ús pú-

blic-formal del castellà; el dialecte basta per a les funcions a què ha estat reduïda la llengua pròpia, aqueix arraonament a propietat sentimental permet a qualsevol de pontificar apassionadament sobre lingüística i fa trobar forastera la modalitat estàndard, pràcticament desconeguda i per això presa pel dialecte barceloní, i aquesta ignorància és la que s'arriba a reivindicar contra els entesos. (Visca la mort! Muira la cultura!...)

Però, tot i l'optimisme que permeten les fites assolides, en presència d'escomeses com l'actual convé no menystenir que encara no estam en una situació normalitzada, i que encara que la ignorància és la base que fa possible una audiència popular als manipuladors, i que just poden moure's mig clandestinament perquè han perdut la majoria de les tribunes públiques i oficials, els canals que conserven i pel perill evident de separació entre dues opinions polítiques, una d'oficial democràtica, autonomista, etc. i l'altra popular, desencisada davant els partits, poden fer mal quan els altres s'han desacreditat.

En no tenir resolta popularment la qüestió nacional, unes campanyes anticatalanes com aquestes són tirs directes contra els partits esquerrans de nacionalisme ambigu i a favor de la dreta regionalista espanyola; una "bona" envestida llerrouxista pot dividir la gent y permetre capitalitzar la confusió a l'extrema dreta antimallorquina i esterilitzar, pensant ara les pitjors conseqüències, la feble democràcia i la incerta autonomia.

Els partits ambiguament poden deixar passar el temps davant problemes "més immediats" però l'acabament necessari que temen agafar per les banyes, perquè ara els pot fer perdre vots, ajornat els en farà perdre encara més i ens tallarà les cames a tots. (I observi's que aquí la dreta oficial, contràriament a la valenciana, calla, però...)

Cal no confondre el "bunker" amb la "barraqueta", ja tenim l'experiència del País Valencià —que, per cert, ha amagat la premsa local—; hem de veure com s'apleguen i perquè, i tenir-ho en compte.

Alomar

La marxa dels aturats

Dies passats ha tingut lloc un fenomen insòlit, dins la nostra illa. El problema de l'atur, després d'oblidades manifestacions, que no havien aconseguit arribar al públic, s'ha posat d'actualitat i mostrat amb tota la seva cruïda gràcies a l'esforç d'aquests homes que han recorregut Ciutat i la majoria dels pobles explicant a la gent els seus problemes i reivindicacions. Tasca difícil la que s'havien proposat aquests marxaires, arribar al poble fora comptant amb mitjans de difusió com diaris, radio o televisió i sense gairebé impossible dins la societat mallorquina tancada dins el seu treball, el futbol i la televisió. I, potser, adoptaren una mesura desesperada però que fins ara donà resultat, sortir al carrer, aferrar-se per uns moments dins el pensament dels mallorquins i mostrar-los, com un insult, la seva marginació,

perquè ningú la pugui ignorar ni girar-li l'esquena sense un remordiment.

Al llarg de la marxa s'han succeït infinitat d'anècdotes i situacions curioses. Com a Felanitx, on s'estava celebrant el m'ing d'UCD, i doncs el president Albertí no tengué altre reme que escoltar els aturats i naturalment prometre estudiar la problemàtica.

Segurament, però a Montuiri va ésser on es va donar el cop. Aprofitant que la marxa arribava al poble a l'hora de la missa del vespre, la de més assistència. En Jaume Santandreu demanà a l'ecònom permís per fer el sermó. Crec que no m'equivoco si dic que les paraules de l'església de Montuiri eren verges de sentir sermons com el d'En Jaume. Després d'explicar les seves reivindicacions acabà afirmant: "A Mallorca no hi ha

poble, sols cases amb cotxets i televisor". Podem assegurar que aquell dia la gent no va becar el temps del sermó i aquest sigui el tema de tota la setmana.

Per tots els llocs on el nostre partit té incidència, els militants s'oferien i col·laboraven amb els marxaires com a Montuiri on a més l'Obra Cultural els cedí el seu local per passar la nit, o a Alapida i Inca on els rebieren amb els honors que es mereixien.

A hores d'ara la illa d'aquests homes no ha acabat. L'estàtua d'En Jaume i és testimoni del sofriment d'uns homes que posen en evidència la crisi del sistema capitalista i el problema dels quals és també nostre, de tot socialista i de tot mallorquí.

Pere Sampol

I ENCONTRE "EL VIEJO TOPO"

Joan Tortella i Jaume Vidal

En el recinte del Poble Espanyol de Montjuïc, fa poc s'ha celebrat (el 29-30 de setembre i 1 d'octubre) el "I Encuentro 'El Viejo Topo'", que amb la proposta PER CANVIAR LA MANERA DE PRODUIR, DE VIURE, DE CONSUMIR: PER CANVIAR LA VIDA, ha aplegat importants personalitats del món de la política, de l'economia, de la cultura. Fernando Claudín, Ernest Mandel, Josep Maria Carandell, Patxi Letamendia, Lucio Colletti, Etienne Balibar, Jorge Semprún, Alfonso Guerra, Pilar Brabo, i un etc. ben llarg han debatut, davant una gran concurrència que omplia part de la gran plaça del Poble Espanyol, uns temes tan actuals com el "Nacionalisme", "Eurocomunisme", "Socialisme i països de l'Est", "Literatura i política", "Crisi del marxisme", "Antipsiquiatria i folia", i "La institució carcerària".

Les ponències dels representants començaven a les cinc del capvespre, s'acabaven a la "Fiesta Nacional" que en aquesta avinentesa ha estat una cita per al diàleg obert entre els components de les taules i del públic. Simultàniament, en el marc de colors de la Fundació Miró, el Cinema i la Història han tengut també els seus moments: uns títols tan significatius

reclamà en el seu parlament "una efectiva i real solidaritat entre els pobles de l'estat espanyol".

Per al representant canari el perill és l'imperialisme i l'africanisme. Pablo Ródenas acabà la seva ponència amb una crítica a l'esquerra canària perquè no presenta cap alternativa: per a aquest problema. Per acabar intervení Rafael Ribó que defensà l'actitud del PSUC en el tema del nacionalisme.

Tots els membres de la taula varen estar d'acord que l'emancipació nacional passa pel protagonisme de la classe obrera.

En el debat "Eurocomunisme i Estat" des del començament la taula va estar dividida en dues idees enfrontades: els defensors de l'eurocomunisme, com a única alternativa vàlida per als països comunistes de l'Europa Occidental, tesi defensada per Pilar Brabo, Fernando Claudín i Bucí-Glucksmann, i l'altra part antagònica, representada per Alain Krivine (dirigent màxim del trotskisme francès) i Eugenio del Río secretari general del MCE, que criticaren de socialdemòcrates els partits comunistes. Fernando Claudín, que interven-

ENTREVISTA

JORGE SEMPRÚN

El capvespre del diumenge, 1 d'octubre, els debats organitzats per "El Viejo Topo" començaren amb una taula rodona sobre la "Crisi del Marxisme". Hi intervingué Jorge Semprún, amb altres teòrics del marxisme de valor reconegut com Etienne Balibar i Lucio Colletti. Tot seguit transcrivim una entrevista en exclusiva concedida pel famós novel·lista i home del cine.

—Senyor Semprún, quines relacions hi ha entre "Els camins del Sud", la pel·lícula de Josep Losey, el seu darrer treball com a guionista, i "La guerra ha acabat"?

—"Els camins del Sud", que s'estrenarà a finals d'octubre a Espanya, no és una continuació de "La guerra ha acabat" però és un tornar als mateixos temes, hi ha una certa semblança. Ives Montand, el mateix actor, no és un militant professional com a "La guerra ha acabat" sinó un intel·lectual compromès.

—Quin és el tema de la pel·lícula?

—El tema de la pel·lícula és la fidelitat a una causa, com per exemple la lluita antifranquista. La manera d'emprar la història no és tan política com a "La guerra ha acabat", és més privada: Es mostra a través de les relacions d'un pare amb el seu fill, té una altra forma d'envestir la pel·lícula, uns altres valors. El fill dirà al pare a un moment donat: "Ets fidel a una cosa en què ja no creus". La pel·lícula reflexa conflictes personals. No és un film de combat com "La guerra ha acabat".

—Quan treballarà amb directors espanyols?

—Des de l'any 1967 jo podia entrar i sortir d'Espanya, però tota la meua producció literària i cinematogràfica era prohibida. De fet, només ara m'han obert la possibilitat de treballar aquí i faig comptes fer-ho prest. He suspès tota la feina de cine que tenia a França per moure-me a Espanya. M'he plantejat un canvi d'estil i de temàtica per adaptar-me als directors espanyols. Alterneré l'ús del francès i del castellà. La meua darrera novel·la editada ací ("Autobiografia de Federico Sánchez") la vaig escriure primer en castellà.

—I ara què escriu?

—Ara estic acabant una novel·la, i hi capgir els papers. Com com en el

Maig Francès del 68 mor De Gaulle i s'esdevé un buit de poder que aprofiten els manifestants.

—Vostè, amb les seves crítiques al monolitisme dels partits comunistes (al poder), ha posat en evidència les contradiccions internes del marxisme, sobretot d'un marxisme d'arrels stalinistes que ha cercat legitimar una ideologia. ¿No troba, però, que denunciar les contradiccions del marxisme és insuficient i que un home, com vostè, que es defineix com marxista, ha d'anar més enfora, que ha de mostrar el camí per seguir?

—Em ve molt costa amunt donar el meu parer, donar lliçons, perquè no due una pràctica política sinó just, diguem de cultura (llibres, cinema), per això potser em reservi una mica. Comprenc que aquest públic, sorprenentment interessat per la qüestió marxista, esperi respostes "positives", però em costa dir que hauríem de fer això o allò, perquè un home no ha d'anar a esmenar la plana als polítics, ¿no és així? De tota manera, pens que la crisi del marxisme és la crisi de les institucions que han sorgit dels partits perquè en els textos de Marx hi podem trobar, encara ara, conceptes operatius que són vàlids per al marxisme dels anys setanta.

—Sembla ser que, com a mínim a Occident, el marxisme està condemnat a coexistir amb un pluralisme polític...

—Bé, cal distingir entre pluralisme polític geinament burgès, que es limita a concedir el dret al vot, i un pluralisme de masses, en què a través d'un desenvolupament qualitatiu, l'individu pugui ésser capaç d'evitar que les decisions de l'Estat-pòlida atemptin contra la seva integritat.

—Com han quedat les seves diferències amb Althusser?

—Althusser ha fet un esforç molt seriós i important per parlar amb rigor, però té una visió abstracta i acadèmica del marxisme. No és qüestió de proposar una nova lectura del "Capital", sinó del Capitalisme. Hem de tornar a l'anàlisi del capitalisme real, actual.

J.T. i J.V.

com "La Vella Memòria" de Jaime Camín, "Informe General" de Pere Portabella, "Perquè perdrem la guerra", de Diego Abad de Santillán (jr.) han servit per reflexionar sobre el "període negre" de la nostra història recent. Com una contrapunt—pel·lícula del nostre general Franco, "Raza": una divertida? apologia de la ideologia feixista. Els actes cada nit es cloïen amb algunes actuacions musicals per encalantar la festa: passaren per l'escenari els Sirex, Ovidi Montllor, Sisa, Tequila, Manolo Sanlúcar, i tots animaren l'encontre. No cal dir que no hi mancaren les tauletes per comprar llibres, revistes, adhesius, entrepans, begudes, etc. I a les fatxades un símbol, la Bandera Nacional Catalana.

Com que seria difícil resumir cada tema debatut ens referirem just a dos: "La Qüestió Nacional" i "Eurocomunisme".

Pel que fa a la Qüestió Nacional, intervingueren Vicent Alvarez, valencià de l'OEC; Rafael Ribó, del PSUC; Patxi Letamendia, d'Euzkadiko Ekerra; Pablo Ródenas, del PCU de Canàries, i José Acosta, en representació del PSA.

Letamendia manifestà que encara que la paraula "nacionalista" surti al text constitucional és com si no hi fos, ja que més enllà d'aquest fet serà negat; digué també que els Abertzales ho són per a l'autodeterminació i per una Euzkadi socialista, i que el vot al referèndum constitucional serà de NO; perquè "per a nosaltres —va dir— independència i socialisme són conceptes íntimament lligats".

Blanca Serra exposà l'actitud del seu partit que demana la independència. L'andalús José Acosta es declarà nacionalista i recordà que ja el 1919 hi hagueren andalusos que s'hi declararen, i

gué primer, digué que no és possible el socialisme sense democràcia; criticà els partits comunistes de França, Itàlia i Espanya d'excessiu parlamentarisme i de deixar oblidada una política de masses.

Krivine atacà els eurocomunistes amb l'acusació que no volen destruir l'estat burgès i que els pactes que fan són traves per a la marxa del moviment obrer. Acabà dient que "l'eurocomunisme és un projecte que no existeix" i que els partits que el propugnen, en abandonar l'internacionalisme creen un comunisme nacional que s'adapta als interessos de la burgesia de cada nació.

Pilar Brabo, en representació del P. C.E., va dir que l'eurocomunisme és un llarg procés, que té les arrels en el pensament de Gramsci, i que en aquest procés històric cal reflexionar i elaborar una lectura del marxisme vàlida per als països de l'Europa Capitalista.

Al·ludí les forces del treball i la cultura, l'aliança dels quals pot conduir al socialisme, que serà possible, acabà amb la unió dels socialistes i comunistes.

La intervenció d'Eugenio del Río va seguir la mateixa línia que la de Krivine. Criticà el PCE d'abandonar el leninisme i anomenà idealistes els defensors de l'eurocomunisme.

En darrer lloc Christina Bucí-Glucksmann, experta en la teoria de Gramsci, dividí l'eurocomunisme en tres tipus: liberal, burocràtic i radical. Per a l'eurocomunista francès el PCF practica el del primer tipus, en conduir aquest partit la seva política des de dalt, amb l'oblit dels moviments de base de la classe treballadora. El PCF creu, digué, que n'hi ha prou amb la democràcia per a la transformació de la societat. Tots els membres de la taula atacaren la política del Partit Comunista Francès.

Un Bar jove per a tots

SA DRASSANA

MÚSICA, BEGUDES, I AMBIENT DE MALLORCA!!!

c/. Valseca, 13 Ciutat

RECUPEREM LA NOSTRA HISTÒRIA

L'11 de Juliol de 1715

(i III)

Daniel Bastida

Els mallorquins quedaràn ben confusos per la presència de les tropes franco-castellanes, perquè encara no sabien que s'haguessin trencat unilateralment els acords de París. La confusió tornà un sentiment d'impotència en sentir-se, els mallorquins, tots sols i abandonats de tothom davant l'escomesa conjunta de les tropes de dos poderosos estats. Reunint el Gran i General Consell dia 16 de juny, no pogué prendre cap acord per la diversificació de vots i de propostes, tal era la confusió. El marquès de Rubí envià un missatge a Menorca per reclamar l'ajut dels anglesos. Com a resposta, arribaren a Ciutat dia 19 de juny dos navilis anglesos provinents de Maó, a bord dels quals anava milord Forbes, comandant suprem de les forces angleses a Menorca. Els anglesos es mostraren molt enutjats, puix que el seu rei era el promotor de les Conferències de París i trobaven que la traïció als acords afectava el seu sobirà. L'arribada dels navilis anglesos tingué la virtut d'aixecar la maltesa moral dels mallorquins i donà curs a una ampla expressió de patriotisme.

Però el mateix dia 19 de juny, d'Asfeld, seguint les instruccions de Berwick, el martiritzador de Barcelona, es presentà amb el seu exèrcit davant Alcúdia. Aquesta ciutat tenia el seu dispositiu militar per repel·lir un atac marítim, amb probable desembarcament, però no estava preparada per a sofrir una escomesa per l'esquena. Tot d'una que hagué arribat, d'Asfeld envià un tambor, amb una carta demanant la rendició, al cap de la guarnició, que era formada per 180 homes. Aquell vespre a Alcúdia, el veïnat celebrà un consell de guerra. A la vista de la seva inferioritat en tots els ordres, els al·ludients decidiren de capitular. L'endemà foren enviats a d'Asfeld dos comissionats amb les capitulacions acordades la nit anterior. D'Asfeld no les acceptà i només garantí la vida, l'honor i els bens dels al·ludients. Els ciutadans d'Alcúdia no tingueren altre remei que acceptar l'ultimàtum d'Asfeld. Així, dia 20 de juny entraren les forces de Felip IV dins Alcúdia.

Davant el greu fet de la caiguda d'Alcúdia, dia 21 de juny es tornà reunir el Gran i General Consell a Ciutat. Els membres del Consell es trobaven perduts i sense esperances, i els ciutadans havien decidit de no resistir a l'invasor, perquè era ben viva encara la memòria dels esclaviments que havien fet les tropes franco-castellanes a Xàtiva i a Barcelona. Enmig d'aquest ambient, el Gran i General Consell prengué el següent acord per unanimitat:

"Nemine discrepante que en consideració de esser notori que los caudals públics axí Reals com universals se troben totalment exhaustes de diner y efectes, sens los quals nos pot emprendre la defensa, com també de trobarnos sens esperansa provable de pròxim socors respecte de qui ni el Illm. Sr. Virrei en son paper la indica ni altrament se discorre de ahont puga venir o aportarse a temps oportú, y que en conseqüència d'acó prudentment se deu rezelar que, no obstant qualsevol defensa, la més vigorosa seria inevitable la total desolació y ruyna de esta Ciutat y de sos naturals, en el qual cas no seria justa ni racional la resistencia, ni altrament en estos termes se ha de presumir que la voluntat de la M. Cessàrea (Carles), que per cò se representa Sa Il·lma. tot lo referit, suplicant-li sia servit y ab la major promptitud practicar los medis per los quals a major benefici de esta Ciutat i Regne, y de sos naturals (suspensa la defensa que es considera infructuosa), se escusen les hostilitats y gravissims danys que de ella necessàriament se han de seguir, y que axí mateix se suplich a sa Il·lma. que per lo entretant sia servit donar las providencias y órdenes més eficaces per la quietut del Poble y bona correspondència entre las tropas y sos naturals".

D'altra banda, el Gran i General Consell elegí entre els seus membres una comissió de 26 persones per redactar les capitulacions de Ciutat. Els elegits foren: els marquesos del Verger i el de Bellpuig; per l'estament eclesiàstic, el canonge Togores, Pellicer, rector de Sta. Eulària, el doctor Llopart i el prior de Sant Domingo; per l'estament militar, Serralta, Antoni Dameto, Jeroni Net, Çanglada i Sureda i Gual; pels ciutadans, els mossens Amengual, Rossinyol de Desplà, Amer de les Puntes i Cornelles i Miralles; pels comerciants, el notari Benàsser, Busquets, Serremayor i el notari Liabrés; pels menestrals, l'apotecari Fluxà i Binimelis, el teixidor Martí i el forner Seguí; per la part forana, March i Axestell, de Pollença, Oliver, de Sòller, Benàsser de Felanitx i Morro de Matheu, de Selva.

Dia 23 de juny, d'Asfeld, després de passar per Sa Pobla, arribà a Binissalem. Aquí comparegué dia 24, provinent de Ciutat, milord Forbes. El comandant anglès de Menorca actuava en nom del seu rei, perquè considerava que els franco-castellans l'havien traït no respectant els acords de París. Tanmateix, milord Forbes no aconseguí res d'Asfeld. Aquest adoptà la tàctica d'atomitzar Ciutat amb la presentació de les seves forces superiors. Així, dia 25 de juny alinà el seu exèrcit davant Ciutat, però l'artilleria ciutadana féu que es retiràs més enfora. Quasi al mateix temps arribà l'esquadra de De los Ríos, que fondejà davant Ciutat però fora de l'abast de l'artilleria de Ciutat. Entretant, el marquès de Rubí féu evacuar les dones de la ciutat.

Dia 27 de juny i en un darrer intent de negociar, el marquès de Rubí, d'acord amb el Gran i General Consell i els anglesos, envià un missatge a d'Asfeld. Demanava, Rubí, una treva de 6 setmanes per esperar els resultats de les Conferències de París, i que si durant aquest temps no arribassin els acords de París Ciutat es retiraria sota condicions honorables. L'endemà i a tall de resposta, d'Asfeld atacà amb les seves forces davant la Porta Pintada, moviment que fou rebutjat per una sortida dels defensors de Ciutat. Dia 29 arribà la resposta d'Asfeld, no acceptant la treva però sí acceptant l'entrada en negociacions.

Dia 30 de juny, el Gran i General Consell aprovà les condicions de la capitulació de Ciutat redactades per la comissió dels 26 membres elegida el dia 22. A continuació reproduïrem part de les capitulacions, les que afecten el futur de l'estat de Mallorca. D'aquestes, d'Asfeld acceptà les següents:

- 1) El regne de Mallorca reconeixera com a rei a Felip. Que siguin assegurades les vides, les honres i els bens de tots els habitants del Regne, així naturals com estrangers.
- 2) Que sigui atorgat a tots els habitants del realme de Mallorca un perdó general i oblit perpetu (amnistia) de qualsevol acció feta en defensa i sosteniment de l'anterior rei, Carles III d'Àustria.
- 3) Que sigui conservada la Universitat Literària d'aquest regne, d'acord amb el decret de Carles II.
- 4) Que els habitants del regne que ho volguessin, naturals o estrangers, poguessin anar-se'n, en el terme de 3 mesos, amb tots els seus bens i familiars.
- 5) Que puguin continuar a circular les monedes admeses i corrents al Regne.
- 6) Que sota cap pretext no es posin traves perquè les Universitats (municipis) del Regne i la part forana envii sònics (procuradors, diputats) al rei, en qualsevol circumstància.

D'altres capitulacions no foren acceptades per d'Asfeld, que les reservà a la decisió de Felip IV, si bé prometé que intercediria davant el rei perquè les acceptés:

- 1) Que es confirmin, guardin i observin tots els Privilegis, lleis municipals, ordinarions, drets, furs, franquescs, usos i costums (en resum, la Constitució de l'estat de Mallorca) del regne de Mallorca.
- 2) Que sigui mantingut el sistema impositiu i fiscal, que d'acord amb les constitucions del regne de Mallorca aquest tenia en temps de Carles II.

3) Que es conservi la Reial Audiència i tot el sistema judicial propi de l'estat de Mallorca.

D'acord amb els pactes, el matí del 3 de juliol del 1715 les tropes franco-castellanes de Felip IV ocuparen les portes del Moll i la de Jesús, així com els castells de Bellver i el de Sant Carles. Dia 8 salpà el marquès de Rubí amb el governador de Cabrera. El governador d'Eivissa salpà dia 12 en arribar d'aquella illa, i el mateix dia salparen les tropes franceses que havien anat a sotmetre Mallorca, i hi romangueren només les forces castellanes.

El dia anterior, 11 de juliol de 1715, havia fet la seva entrada a Ciutat de Mallorca el general d'Asfeld. Fins aquell dia, d'Asfeld havia romàs al seu quarter general de Son Fortesa. El rebereu a la Porta de Jesús els Jurats i els Sònics de la part forana. En entrar d'Asfeld, el Jurat en Cap, el militar Jeroni Net, li donà les claus de la ciutat, una d'or i l'altra d'argent. Tot es féu amb ordre i tranquil·litat, i com que continuaren en el seu lloc les autoritats populars, i en funcionament els Jurats i el Gran i General Consell, hom pogué creure

que, per excepció entre els altres Països Catalans, l'estat de Mallorca salvària la seva constitució política.

Però tot canvià en anar-se'n d'Asfeld. Aquest salpà el 3 d'agost cap al continent. Fou substituït pel marquès de Lede, que havia arribat a Ciutat el 29 de juliol. Aquest marquès, entrenat en la repressió que havia exercit al Principat de Catalunya després de l'11 de setembre de 1714, ràpidament passà a exercir el seu ofici de repressor. El 17 d'agost expulsà fora "de los dominios del rey de España" 12 franciscans, i el 1er, de setembre 9 capellans de la Seu. El 4 de novembre manà "que salieran de la isla los forasteros venidos a ella durante el pasado gobierno, en el término de 15 días". Lede, que havia usat d'una mà molt dura en la desenfrenada repressió del Principat de Catalunya, fou, sens dubte, traslladat de Barcelona a Ciutat a fi que imposés el terrorisme de la dominació militar.

Lede desarmà el país, en uns temps on les incursions dels pirates barbarescos eren possibles a qualsevol moment. Les confiscacions de diners i aliments eren contínues. La terror devia esser tal que els habitants de Mallorca no gosaven ni denunciar-lo. Per sort, es conserva una lletra d'Asfeld al ministre de la Guerra de Felip IV:

"Representación de las molestias y daños que causan las Tropas, ó, por mejor decir, los oficiales de la Guarnición de Mallorca"

Ha llegat a tal licència la que los oficiales se han tomado, que en cierta casa dió el oficial alojado de bofetones á la muger delante de su marido, y el consuelo fué decir que hemos de hazer paciencia.

Llegà a tal punto el desprecio del magistrado de los jurados, como entrarse en la casa de la Ciudad el menor oficial y atropellarlos con la mayor descortesia, y asimismo no se les obedece; si quieren mudar algún alojado por algún desorden, dándole otra boleta; no queriendo salir de la casa por ningún partido.

Sucede que para encender un velón piden quatro ó seys libras de azeite cada noche, no contentándose con cannero, sino que quieren perdices y pollos, y en los pobres labradores sucede el mayor temor y desorden, pues no dexar sus mugeres y hijos expuestos al arbitrio del oficial y soldado, dexan de trabajar las tierras y quedan incultas, y particularmente sucede en aquellas tierras y lugares vezinos á Alcúdia, pues los oficiales se han hecho dueños absolutos de aquel contorno; y qué se dirá de que lleguen los oficiales á tal descortesia que, teniendo algún recado cortés de alguna señora, se niegan á responder personalmente, negando la cara á la proposición.

Estos son algunos desórdenes de los muchos han sucedido, sin referir otros que serían más orrosos; pero como el temor de los paisanos es tal y la amenaza del soldado mayor, dexan de quejarse al Comandante General".

D'Asfeld, que s'havia compromès a fer respectar els pactes, es plany al ministre dels abusos de les tropes, amb un sentit militar del deure i probablement perquè pensava que militarment no era necessària la repressió, perquè amb la submissió de l'estat de Mallorca el plet de la successió restava tancat i no calia atemorir altra gent encara per sotmetre. D'altra banda, l'estat de Mallorca no havia ofert una resistència tan forta, ni de lluny, com la que oferiren el País Valencià i el Principat de Catalunya, que pogués "justificar" la repressió militar.

Malgrat tot, la repressió política no es féu esperar. Arribà amb el *Decreto de Nueva Planta* del 28 de novembre del 1715, elaborat pel *Consejo de Castilla* i especial per al Regne de Mallorca. En aquest moment comença la lenta agonia d'un poble mancat d'estructures estatals pròpies, totalment desmantellat. Gràcies als bons oficis d'Asfeld, que havia compromès la seva paraula, el *Consejo de Castilla* pogué esser frenat en alguns aspectes. Així, es respecta part de les lleis de l'estat de Mallorca, i que avui coneixem com a "dret foral". Aquell estat esdevingué lentament província, administrada com si fos terra de Castella, car el Gran i General Consell encara sobrevisqué tres anys, totalment inoperant, fins que fou extingit quan es posà en vigor el *Decreto de Nueva Planta de Mallorca* el 5 d'agost del 1715. Felip IV destruí totes les estructures polítiques i administratives de l'estat de Mallorca.

De la lenta agonia d'un poble, i de la dificultat de violentar la realitat com a considerar les Illes com a terra castellana, dona notícia la dificultat que topà el castellà a esser imposat com a única llengua oficial. Es va donar el cas que, havent començat a partir del 1717 a despatxar en castellà les lletres i provisions adreçades als batlles de les viles, calgué rectificar, "por no encontrar en la mayor parte de las villas personas que entendan la lengua castellana". Per això el govern de Madrid resolia: "En quanto a esta dicha mando se ejecuten los despachos como se propone en ella (en català); previniendo se procure masosamente ir introduciendo la lengua castellana en aquellos pueblos".

ANTIGA IMPREMTA

oler

TREBALLS COMERCIALS, EDICIONS DE LLIBRES, POSTERS, ADHESIUS...

C/. Arquitecte Reinés, 2-4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

II Encontre de Ciències Humanes i Socials dels PP.CC.

El proper dia 8-10 de desembre se celebrarà a Ciutat de Mallorca aquest II Encontre. El primer tingue lloc a Perpinyà els 19-21 de març de 1976, amb el tema "Nació, estat, província". Hi assistiren més de 400 persones.

Des de llavors han passat moltes coses que han afectat els Països Catalans profundament. Esmatem especialment els treballs del Congrés de Cultura Catalana. Però encara queda molt per fer en la reflexió i debat científic sobre els P.P.C.C. i les llacunes i punts de fricció són nombrosos.

Aquest segon Encontre vol tractar tant de la problemàtica general dels P.P.C.C. en un aspecte global, com d'aspectes monogràfics. També seran convidats, com a Perpinyà, investigadors estrangers que presentin comunicacions que, des de perspectives teòriques i pràctiques diferents a les nostres, puguin ajudar-nos a clarificar posicions. No preten aquest II Encontre d'arribar a conclusions polítiques concretes, sinó de contribuir a facilitar el suport teòric, a partir de la recerca, per a les diferents posicions ideològiques i científiques sobre la formació i desenvolupament de les nacionalitats.

Tindrà dos tipus de sessions: unes de caràcter general i unes altres més especialitzades, en forma de seminari.

LLIBRES

* **ELS TRIOMFADORS** de Joan Francesc March. Edit. Turneda, Ciutat de Mallorca, 1978.

* **L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE LES ILLES BALEARS** de Bartomeu Coll. Edit. Curial, Barcelona 1978.

CINEMA

2a Setmana de Cinema Històric

Facultat de Filosofia i Lletres de Ciutat

Col·lectiu de cinema de Ciutat

Del 6 al 10 de novembre 78, a les 20.30

al Sala d'Actes de l'UDEN

Centre de Recerca de Ciutat de Mallorca

GRATIS A TOTS

Dilluns 6: ENTRE LA ESPERANZA Y EL FRUSTRADO - 1977
Director: Juan Manuel. 100 min.

Dimarts 7: EL PROCESO - 1962**Director: Orson Welles. 100 min.**

Dimecres 8: CAMPEÑINOS - 1962**Director: Juan Manuel. 100 min.**

Dijous 9: LA GUERRA EST FINIE - 1962**Director: Juan Manuel. 100 min.**

Dissabte 10: EL HOMBRE OCULTO - 1962**Director: Juan Manuel. 100 min.**

LA CAIXA DE PENSAMENT

amb el patrocinio de

la Caixa

de les Illes Balears

* **LA QÜESTIÓ AGRÀRIA AL PAÍS VALENCIÀ** de J. Cucó, M. Fabra, R. Juan, J. Romero. Edit. Aedus, Barcelona 1978.

* **ELS COSTOS DE L'AUTONOMIA** de Miquel Alenyar. Edicions Empesario Balear 1978.

* **PROGRAMA PER A UN GOVERN VALENCIÀ**. Centre d'Estudis Socialistes. Eliseu Climent Editor, València 1978.

* **ALTERNATIVA DEL PSOE DEL DARRER CONGRÉS DE LA FEDERACIÓ SOCIALISTA BALEAR**. Ciutat de Mallorca 1978.

* **ALTERNATIVA EDUCATIVA DEL PCIB**. Mallorca 1978.

* **EVOLUCIÓ ECONÒMICA DE LES BALEARS 1977**. Banca Catalana, Banco Industrial de Catalunya i Caja de Ahorros y Monte de Piedad de las Baleares. Mallorca 1978.

* **BALEARS - PITIÜSES, PER LES REIVINDICACIONS NACIONALS**. Segones Jornades del CIEMEN, Abadía de Cuixà 16-22 d'agost del 1977. Publicacions de l'Abadía de Montserrat 1978.

* **II JORNADES D'HISTÒRIA DE L'EDUCACIÓ DELS PAÏSOS CATALANS**. Publicació del Departament de Pedagogia. Facultat de Lletres de Mallorca 1978.

Quatre Ulls Llibres

C/. Jerónimo Amengual, 5
Teléfono 22 77 55
PALMA DE MALLORCA

ASSOCIACIÓ PER AL TRACTAMENT DE L'ALCOHOLISME

Alguns problemes causats per l'alcohol

per Josep Maria Bragós

Aquest article vol esser o al menys està escrit amb aquesta idea, per conscienciar a la gent, sobretot a aquestes famílies que viuen el problema de l'alcohol dins la seva llar, bé sigui per part del marit, la dona o un altre membre de la família. Sigui qui sigui, sempre ens trobem amb un profund patiment del malalt i de la resta de la família, que poc a poc el va marginant i això no ajuda gens al malalt, al contrari, el problema es va fent cada dia més insuportable i acaba per mortificar tota la família.

Abans de tot, vos he de dir que qui firma aquest article és un ex-alcohòlic, o al menys és la fruita que he de fer del matí fins al vespre; encara que no és bo de fer, vaig tirant endavant, amb la voluntat pròpia i sobretot amb l'ajuda moral d'uns companys meus, admirables en tots els sentits i que com jo mateix tenen aquest problema. També és molt important l'ajuda d'un quatre terapèutic compost per Psiquiatres, Psicòlegs i Assistents Socials, tot això fa que allò que abans era un infern dins la meua vida, la família i la meua casa, és avui una felicitat, al menys en el que es refereix a l'alcohol i les seves conseqüències, que ara molt breument intentaré descriure.

Tenc classificats entre altres problemes derivats de l'alcohol els següents:

Complicacions familiars, desavenències, inestabilitat i sobre tot la "degradació", tot això provoca un altre problema que en el meu cas ha estat així: el problema laboral, que és molt comú dins els alcohòlics i repercuteix sobre tota la família ja que al malalt se li van tancant les possibilitats de treballar i de cada dia va augmentant la degradació professional. O sigui, resumint: desavenències familiars i conjugals, separació matrimonial, depensió de la família, manca de treball, marginació de l'alcohòlic i en alguns casos el parricidi, que, jo diria, és el pitjor.

Penseu que això tan sols és un problema d'homes, però no és així, ja que la droga nún. 1 d'Espanya -l'alcohol- afecta tant a homes com a dones, i encara pitjor és que també els infants en són perjudicats, ja que és ben demostrat que molts ja heuen vi des de ben petits.

Sobre el problema de l'alcohol em podria estendre moltíssim, podria omplir fulls i fulls, però ja tendrem temps l'Associació per anar divulgant-los, tan sols em dirigesc a vosaltres, agraint a la direcció d'aquesta publicació "Mallorca Socialista" la publicació d'aquestes lletres, per poder oferir a les famílies que ho necessitin, com jo un dia no gaire lluny, el nostre dispensari per intentar que unes persones puguin tornar a tenir un motiu de viure i de joia dins la seva família, i així donar solució a un problema que l'administració no vol resoldre; al contrari, mira els guanyos que en poden treure del comerç de l'alcohol i no el mal que fa, de cada vegada més, a tota la població.

De totes maneres vos inclouré l'adreça del nostre dispensari, que està obert els dimarts i divendres a les 7 del capvespre per a les persones que vénen per primera vegada. Els dissabtes hora-baixa funciona un club, en el mateix local del dispensari; allà es reuneix la gent per tractar d'una manera no tan seriosa de les coses de la vida i de l'alcohol.

DISPENSARI D'ALCOHOLISME I HIGIENE MENTAL

(De l'Associació per al tractament de l'alcoholisme - A.T.A.)

Teléfono: 216288

(matins)

C/. Rodríguez Arias, núm. 20

Ciutat

CAP ALS 3000 SUBSCRIPTORS AJUDA A L'ÚNICA PUBLICACIÓ SOCIALISTA DE LES ILLES

Retalla i envia a

MALLORCA SOCIALISTA

C/. Temple, 7

Ciutat

Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Adreça _____
Població _____
Província _____

M'interessa una subscripció:

☐ Anual 500 ptes.
☐ Anual 1.000 ptes. *

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un banc

Banc _____

Compte n.º _____

Tribunal _____

☐ Enviare l'import

Taló n.º _____

Per Postal _____

Signatura _____

* Inclou números monogràfics

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliau els pagaments al banc.

LES RAONS DE L'ABSTENCIÓ

L'aprovació d'un text constitucional és sempre un esdeveniment polític de la màxima importància, qualsevol sigui el temps i el lloc en què se promulgui.

Quan, a més a més, una Constitució ve a rompre quaranta anys de dictadura, durant els quals els drets més elementals dels homes i dels pobles han estat trepitjats sense escrúpols, aquesta importància es fa doblement patent.

Les Constitucions, enteses com a normatives legals que regulen el fonament bàsic d'una col·lectivitat, tenen com a una de les seves missions fonamentals el reconeixement i la garantia dels drets individuals i col·lectius, els drets d'expressió, associació, manifestació, etc.

En la mesura que aquesta Constitució, que properament serà sotmesa a Referèndum, compleix aquesta missió, el Partit Socialista de Mallorca (PSI) és el primer en donar-li la benvinguda.

Ara bé, identificar així com així una Constitució amb el restabliment de les llibertats democràtiques és una GREU SIMPLIFICACIÓ i un ACTE DEMAGÒGIC, per part dels qui propugnen el sí, com a una resposta vàlida dels autènticament democràtics i això és total-

ment fals.

Una Constitució no sols serveix per a garantir unes determinades llibertats, el seu àmbit d'acció comprèn també el sistema socio-econòmic de l'Estat, la seva estructura interna, la forma de govern, el funcionament dels poders legislatiu, executiu i judicial, etc. etc.

I aquestes són qüestions fonamentals que també han de tenir-se en compte a l'hora de decidir el vot en el proper Referèndum.

Entre les opcions polítiques que estan plenament d'acord amb el restabliment de les llibertats públiques, n'hi ha que propugnam diferents sistemes socio-econòmics per a l'Estat, i diferents solucions per al problema de la seva realitat plurinacional.

D'aquí que perquè una Constitució sigui autènticament democràtica, ha de deixar oberta la solució d'aquestes qüestions al lliure joc democràtic, sense IMPOSAR tal o qual solució.

D'aquí que és ANTIDEMOCRÀTIC el que és constitucionalitzat el sistema capitalista com a sistema socio-econòmic de l'Estat (marginant, per tant, a tots aquells que desitgen una transformació autèntica i profunda de la societat en un sentit de major justícia i igualtat) i d'aquí que sigui ANTIDEMOCRÀTIC que la Constitució no preve-

gi una estructuració de l'Estat d'acord amb el lliure joc de les voluntats dels diferents pobles que el componen.

Aquesta Constitució ha d'esser, per tant, considerada com a ANTISOCIALISTA I ANTINACIONALISTA. Quan la Constitució que en aquesta moments necessitava l'Estat espanyol no era una Constitució antirrepressiva, sinó una Constitució que se limitava a garantir el lliure joc democràtic de les diferents opcions polítiques.

Es per aquestes raons que (en contra del que hauria estat el seu disseny) el P.S.M. (PSI) —en consonància amb els seus insubornables principis democràtics, socialistes i nacionalistes i la semblança d'altres molts partits de l'Estat— es veu obligat a recomanar l'abstenció en el pròxim Referèndum constitucional.

Sabem que aquesta és una opció dura per a tots aquells que, com nosaltres, han estat tants d'anys anhelants —i mancats— de les més mínimes parcel·les de llibertat. Però creim que la importància del problema exigeix una resposta meditada i reflexiva que valori les greus limitacions que l'aprovació d'aquesta Constitució podria comportar per al normal desenvolupament polític del nostre poble.

Jaume Obrador i M. López Crespi: PER L'ALLIBERAMENT NACIONAL I DE CLASSE

"Mallorca Socialista" creu que es obvi, en aquestes altures, una presentació de dos homes com en M. López Crespi i en Jaume Obrador. El primer d'ells és conegut de sobra pels seus articles a "Última Hora", "Diario de Mallorca" o a "Baleares", els seus llibres de narracions i teatre, etc. i el que potser sigui més important la seva tasca compromesa en la defensa del nostre poble i la classe obrera d'ençà els anys seixanta, quan a la nostra terra tants de flamants "democràtics" i "socialistes" de darrera onada encara mantenien estretes relacions amb el règim anterior i no s'els havia acudit encara esser d'esquerrers.

Quant a en Jaume Obrador la seva feina constant als barris de Ciutat, —especialment a Son Cladera—, la tasca de construcció de les Associacions de Veïnats, a la Coordinadora d'Urbanisme, a la de Sanitat, motor i impulsor de les festes populars als barris, de la vida associativa del poble mallorquí i immigrat a una època en què sembla que el que compta són els vots i no la feina concreta en defensa dels interessos materials i polítics dels ciutadans. Potser en Jaume Obrador és un dels homes que més saben, i ell per la seva pràctica quotidiana, que el socialisme pel que lluitam es construeix diàriament des de la base o no és tal socialisme.

Actualment, tant en M. López Crespi com en Jaume Obrador pertanyen al Col·lectiu —que format per les agrupacions escindides d'OEC i nombrosos independents— està en procés de convergència amb el nostre Partit, procés que després de l'elaboració conjunta de diverses ponències sobre el tipus de socialisme a construir, tipus de partit, nacionalisme, pagèsia, marginals, dona, ensenyament, etc. etc. finalitzarà en el IV Congrés del Partit a celebrar el proper desembre.

Demanam docs als dos companys esmentats:

Mallorca Socialista: En primer lloc ens podreu fer una petita explicació de com ha estat el procés pel qual totes aquestes agrupacions d'OEC-MC (Barris, Manacor, Inca, Sta. Maria,

premsa, organització, paguesos, banca, sindical, etc) heu entrat en procés de convergència amb el PSM-PSI?

M. López Crespi: Cal tenir en compte, en primer lloc, que nosaltres representem a l'interior del partit dues tendències ben clares. Una era el nacionalisme conseqüent i l'altra la defensa d'una clara política de classe que lluita contra aquest concepte stalinista del partit com a element que substitueix a la classe obrera i al poble en la construcció del socialisme. D'ençà de mitjans de 1977 —quan encara OEC no ho tenia clar— a Mallorca ens vàrem definir pels Països Catalans com a marc futur de la nostra nacionalitat històrica, a impulsarem el canvi de nom de l'organització (de OICE a OEC), defensàrem al II Congrés el dret de les nacionalitats i pobles oprimits pel centralisme a l'autodeterminació, etc.

Jaume Obrador: L'altre problema que ens ha duit a l'exclusió d'OEC per ordres de Madrid va esser la nostra posició quant al tipus de socialisme a construir. Nosaltres sempre havíem entès —i entenem— la construcció del socialisme com un procés sorgit de la base de la classe obrera i el poble, que es va concretant a través de la consolidació de les auto-organitzacions obreres i populars. Aquest tipus de socialisme de base és completament oposat a la concepció burocràtica d'OEC i MC en l'actualitat, que creuen en el protagonisme del Partit per damunt del poble i les seves lluites i experiències. Nosaltres pensam que aquesta concepció messianista cristiana del Partit com a element "salvador" i poseïdor de "la veritat" absoluta tan sols pot portar a les experiències tipus Rússia o Xina on ha estat realment una capa burocràtica d'"entesos" els qui han substituït el protagonisme del poble en la construcció del socialisme.

Mallorca Socialista: Aclarir aquest punt podríeu concretar un poc més el resultat de la vostra reflexió política després de les dificultats que vàreu tenir?

M. López Crespi: Aquesta reflexió quant al nacionalisme tautològic i al "socialisme" substituït de la política d'OEC-MC ens va portar a un aprofundiment sobre la situació política actual, tant a nivell de les Illes Balears i Pitiusos, com a nivell de l'Estat Espanyol i internacional. Varem veure i analitzar el camí d'una sortida actual promocionat pels partits obrers majoritaris (PCE-PSOE) que amb les seves actituds sucursalistes i claudicans amb la dreta —acceptació constant d'una política de compromís amb l'OEC— han convertit tant el Partit social de la Moncloa (i els nous que es preparen), com a la limitació de les autonomies i darrere, a una constitució centralista, monàrquica i capitalista que no representa el resultat de les lluites històriques de la classe obrera de l'estat ni dels pobles de les nacionalitats oprímides.

Jaume Obrador: La nostra pràctica militant i la nostra pròpia experiència política ens va anar confirmant que aquestes organitzacions que es reclamen constantment de "l'única veritat" no servien per desenvolupar la consciència nacionalista i socialista al nostre poble. El seu accentuat ideològic, el dogmatisme, la seva mateixa estructura interna de partit —còpia mecànica dels partits de la III Internacional stalinista— els incapacita constantment per afrontar creativa i revolucionàriament tant les realitats nacionals com els canvis soferts per la societat actual.

M. López Crespi: Aquesta profunda reflexió política que no va esser possible desenvolupar a l'interior del nostre partit —ens va anar afirmant en la idea de que en la situació política concreta de les Illes (i per extensió dins la resta dels Països Catalans) urgia la concreció d'un ample i públic debat sobre el tipus de partit revolucionari necessari en aquests moments i que nosaltres —tenint en compte la debilitat de l'esquerra a les Illes— vàrem haver d'esser un seriós treball a partir de la gent conscient d'OEC-MC, tots els independents d'esquerra que avui no militen a cap partit en concret perquè no veuen una alternativa coherent i conseqüent amb la nostra realitat i el col·lectiu del PSM-PSI.

Jaume Obrador: A partir d'aquests plantejaments vàrem provar d'impulsar un seriós i democràtic debat a l'interior del nostre partit a fi d'anar contrastant opinions i alternatives davant la situació política actual.

M. López Crespi: Com els esdeveniments han demostrat sobradament aquest debat democràtic no ha estat possible a l'interior d'OEC-MC.

Mallorca Socialista: Segons les nostres notícies, a més de la campanya confusionalista i d'intoxicació promocionada per n'Andreu Manresa tenim notícies dels atacs que sofriu per nacionalistes; realment creis que hi pot haver antagonisme entre l'alliberament nacional i l'alliberament de classe?

M. López Crespi: Aquests són problemes i infundats de la gent que sols entén el nacionalisme com a tàctica, no com a estratègia conseqüent. Aquests sectors que presenten una possible contradicció entre defensa de les nacionalitats i unitat de la classe obrera presenten certes coincidències i criteris amb la dreta i les seves especulacions i manipulacions.

Aclarint la qüestió: Carles Marx i Frederic Engels en el seu "Manifest Comunista" escriuen: "Els treballadors no tenen

pàtria. Mai no se'ls pot llevar el que no tenen. Això no obstant, la mira immediata del proletariat és la conquesta del poder polític, la seva exaltació a classe nacional, a nació, és evident que també en ell resideix un sentit nacional, encara que tal sentit no coincideixi ni de bon tros amb el de la burgesia". Les cursules del marxisme - stalinisme per oblidar coses d'en Marx oblidem també allò de: "Per la seva forma encara que no pel seu contingut, la campanya del proletariat contra la burgesia comença essent nacional. És lògic que el proletariat de cada país justifiqui abans que res els comptes amb la seva pròpia burgesia".

Jaume Obrador: Continuant amb el que diu en Miquel jo diria que la classe obrera i el poble treballador d'una nació oprímida no tenen opció a participar per a res del poder polític i no hi participaran en el futur si no prenen part en el govern del seu propi país construïnt els fonaments del seu propi poder: el poder dels treballadors. Aquí caldria recordar el cas de Cuba. Mentre va ser una colònia dels EE.UU. la contribució del proletariat cuba en la lluita internacionalista per l'emancipació de la classe obrera va esser impossible. Quan el poble cubà recobria la llibertat nacional i la classe obrera va poder tenir el poder polític, comptà amb els mitjans polítics i militars per a poder dur a terme aquest internacionalisme proletari de què parlen i parlen els stalinistes i mal concretat a casa seva. Exemples clars d'això que anam dient són la cooperació cubana en la lluita d'alliberament nacional i de classe del Viet-nam contra l'imperialisme americà, i —el més recent i espectacular— el seu ajut en la guerra de classes d'Angola.

M. López Crespi: A més a més, com a l'etapa superior del capitalisme, l'imperialisme. Aquesta etapa és caracteritzada pel capital de les multinacionals. Alliberant les nacionalitats oprímides, afeblim aquest capitalisme, i, en lloc de dividir la classe obrera, dividim els monopolis i afeblim el capitalisme.

Mallorca Socialista: Concluint aquesta conversa que creim haurà servit per clarificar molts de punts confosos, i vosaltres no hi voleu cap mena d'entrebanc entre esser conseqüentment nacionalistes i lluitar fermament per la unitat i la solidaritat de la classe obrera?

Jaume Obrador: Una cosa va completament il·ludada amb l'altra. Parlem d'alliberament nacional i de classe. Ambdues coses són indesitjables. La construcció del socialisme tant a nivell de la nostra nacionalitat com a la resta de l'estat espanyol no és sinó un aspecte de la construcció del socialisme a nivell mundial. Cal tenir present en tot moment que avui degui a la internacionalització del capital i a la presència dels imperialismes rus i americà la lluita de classes es desenvolupa també en un marc internacional i aquest marc també ens condiciona fortament.

M. López Crespi: Per això seria molt necessari tenir en el pensament la possibilitat de creació d'un organisme internacional d'ajuda i informació mútua (en un primer pas) que ens permetés restar permanentment en contacte amb les experiències i lluites dels moviments d'alliberament nacionals de les nacionalitats oprímides d'Europa i la resta del món així com amb els partits obrers que a nivell internacional lluiten contra el capitalisme, l'imperialisme i el feixisme.

Mallorca Socialista: En resum, quins han estat fins ara els principals punts d'acord entre el vostre col·lectiu i el PSM-PSI?

Jaume Obrador: A més del problema nacional, del que ja hem parlat, sempre havíem vist el PSM-PSI com un partit socialista conseqüent. En referències concretament als punts d'acord actuals sobre la nostra lluita per aquest socialisme no burocràtic ni substituït on siguin les auto-organitzacions obreres i populars els veritables constructors i dirigents del nou estat tant a nivell polític, com econòmic i ideològic. El PSM-PSI igualment, que nosaltres pensa que ni el partit o partits són l'estat. L'estat socialista és el poble treballador auto-organitzat.

M. López Crespi: I també aquesta concepció comuna als dos col·lectius que el parlamentariisme o l'electoralisme està sempre supereditat a les necessitats de construir aquestes auto-organitzacions, a la reconstrucció del nostre poble. No pensam arribar al socialisme a través de les eleccions solament.

Jaume Obrador: En definitiva, és un rebuig comú a la socialdemocràcia (que com deia en Miquel tan sols creu en la lluita parlamentària o electoral per arribar al socialisme) i a l'estalinisme sectari, inoperant i dogmàtic, substituït de la classe obrera i del poble i que tan sols sap instrumentalitzar —quan pot— les masses populars i les seves organitzacions.

Mallorca Socialista: El camí de convergència està obert doncs. Els equips de treball en comú estan en funcionament. Les ponències del IVat Congrés en marxa. La unitat del socialisme conseqüent, d'una autèntica alternativa de classe es va concretant dia a dia. Mallorca, el poble treballador de les Illes, està d'enhorabona.

Mallorca Socialista

PER UNA
MALLORCA
lliure i
socialista

PER UNA SOCIETAT
SENSE CLASSES

AFILIA'T!

Partit
Socialista de
Mallorca

